

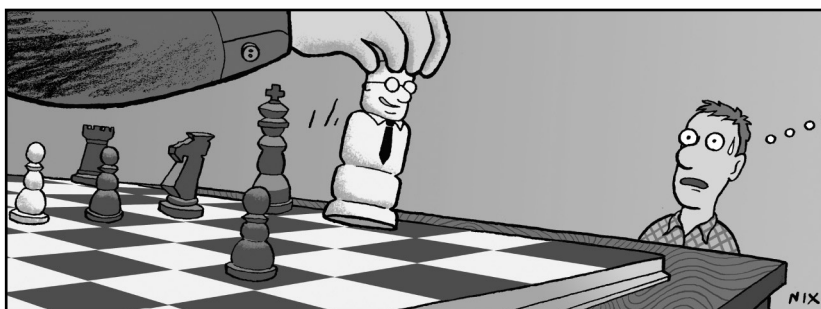
IN DIT NUMMER:

Programma Marc Decramer	3
Studeren in de VS	4
LVSV-debat: Dewinter vs De Wever	5
Oorgetuigen: media en politiek	11
De fakbar van Wina	13
Interfacultair songfestival	16

Met uitneembare lthakakatern (p. 7-10)

(foto Christophe Ketels)

Farce op Groepsraad

Commotie op de eerste officiële bijeenkomst van de Groepsraad van Exacte Wetenschappen vorige week. Met het op de voorgrond treden van de drie groepen als bestuursniveau werden deze sterk uitgebouwd. Belangrijkste organen zijn het Groepsbestuur — met vooralsnog geen studenten als lid — en de Groepsraad. Het bestuur wordt voorgezeten door de respectieve vice-rector van de groep en bestaat verder uit de verschillende decanen. Dit orgaan neemt in praktijk alle beslissingen op groepsniveau. De Groepsraad, bestaande uit departementsvoorzitters, telkens een vertegenwoordiger van studenten, professoren en assistenten en verscheidene waarnemers, moet in principe het Groepsbestuur controleren. En daar loopt het spaak.

Belangrijk punt op de agenda vorige week was de verkiezing van een voorzitter voor de Groepsraad. Vice-rector Exacte Wetenschappen Guido Langouche vond het logisch dat hij naast het Groepsbestuur ook de Groepsraad zou voorzitten. Met andere woorden: het verenigen van de functies van uitvoerend regeringsleider en van parlementsvoorzitter die het woord geeft. Terwijl de raad net het bestuur moet controleren.

De Groepsraad van Exacte besliste dan ook unaniem om Langouche niet als voor-

zitter aan te wijzen. Er was echter nog een andere kandidaat, studentenvertegenwoordiger Thomas Delaet. Niet enkel kwam hij in aanmerking, Delaet wilde ook blootleggen waar de pijnpunten in de groepshervorming zich situeren. "De Groepsraad is altijd bedoeld als een doekje voor het bloeden om de ganse structuurhervormingen een 'democratisch' tintje te geven. In feite willen de rector en de vice-rectoren van Exacte en Biomedische helemaal niet dat de Groepsraden iets te zeggen hebben. Ze beschouwen die vergaderingen eerder als een verplicht nummertje dat zo snel mogelijk moet worden afgehandeld. Op alle opmerkingen is het antwoord: 'dit zit al op een ander niveau besproken worden' of 'we gaan dat meenemen in de besprekingen op het Groepsbestuur, maar het bestuur beslist'."

Ondanks de agendering en een valabele kandidatuur werd beslist de stemming over een voorzitter uit te stellen met het excuus dat niet alle departementsvoorzitters aanwezig waren. Op de volgende bijeenkomst zullen de departementsvoorzitters — één van hen versleet Delaet overigens voor 'populist' en 'demagogist' — wellicht een kandidaat naar voren schuiven om de functie in te vullen.

(bd)

Participatie verzekerd

Het Arbitragehof oordeelde vorige week dat het decreet van de Franse Gemeenschap over studentenparticipatie, de tegenhanger van het Vlaamse Participatiedecreet, niet in strijd is met de Grondwet. Vier vrije Waalse universiteiten hadden een aanvraag tot nietigverklaring ingediend met als argument dat het decreet in strijd is met de vrijheid van onderwijs en de vrijheid van vereniging. De uitspraak is ook voor de Vlaamse studenteninspraak van groot belang.

Het decreet regelt de inspraak van studenten in het bestuur van Waalse hoger onderwijsinstellingen. Concreet werd opgelegd dat studentenvertegenwoordigers twintig procent van de samenstelling voor hun rekening moeten nemen in de organen met de grootste beslissingsbevoegdheden. Maar de opname van deze twintig procent kan niet worden opgelegd aangezien dit in strijd is met de vrijheid van vereniging en de vrijheid om zelf het onderwijs te organiseren, zo argumenteerden de universiteiten.

Het Arbitragehof volgde deze piste dus niet en stelde de eisers niet in het gelijk. Studenten beschikken samen immers over

slechts twintig procent van de stemmen en kunnen dus niet op onevenredige wijze ingrijpen in de organisatie en de werking van de instelling. Bovendien geeft het decreet studenten niet de bevoegdheid mee te beslissen over het levensbeschouwelijke karakter van het onderwijs of het pedagogische project van de instelling. De vrijheid van onderwijs wordt dus niet aangetast.

In Vlaanderen werd veel voorzichtiger te werk gegaan door te stellen dat studenten tien procent van de stoeltjes in de belangrijkste organen mogen bezetten. Toch werd in Vlaanderen het Participatiedecreet niet ten gronde aangevochten, aangezien de kans op succes erg laag werd ingeschat. Enkel een aantal artikelen die voor studenten van weinig belang zijn, worden momenteel aangevochten. De uitspraak van het Arbitragehof voor Wallonië heeft nu duidelijk gemaakt dat die inschatting juist was. En dus ook dat studentenraden op hun strepen kunnen en moeten staan, zodat het decreet volledig wordt uitgevoerd. Ze zullen zetelen in de organen waar ze decretaal aanspraak op maken.

Aan de K.U.Leuven wordt momenteel nog volop onderhandeld over de invulling van het Participatiedecreet. Daarvoor is nog tijd tot oktober. Indien de studentenkoepel LOKO met rector Oosterlinck niet tot een akkoord komt, kan dit dus ook nog met de volgende rector die in augustus aantreedt.

(bd)

GROEPT
LEUVEN ENGINEERING SCHOOL

(advertentie)

WWW.GROEPT.BE

TAXI'S DENNY

Siberië

In de Slowaakse hoofdstad Bratislava richtten studenten een nationaal stakingscomité op toen minister van Onderwijs Fronc (KDH) voor de vierde keer de invoering van *tuition fees* voorstelde aan het parlement. De Deense regering wil buitenlandse studenten zelf laten opdraaien voor hun volledige studiekosten. En waar subsidies ingetrokken worden, schiet ook het inschrijvingsgeld of *studieafgift* de hoogte in. Na een klacht van de Duitse christendemocraten (CDU) en hun conservatievere collega's uit Beieren (CSU) vernietigde het grondwettelijk hof het verbod op *Studiengebühren* van federaal minister Schmidt (SPD). Staatssecretaris van Onderwijs Rutte (VVD) is vast van plan studeren in Nederland vanaf vijf en een half jaar fors duurder te maken. De kosten die je tijdens je studie maakt, kun je achteraf terugbetalen.

Of je ze nu *tuition fees*, *studieafgift*, *Studiengebühren* of collegegelden noemt, inschrijvingsgelden zijn internationaal een heet hangijzer en ze zorgen telkens weer voor hoog oplopende discussies. In Nederlandse en Duitse studentenagenda's staat de nationale protestdag al met stip aangeduid.

Toch is inschrijvingsgeld op zich geen asociale maatregel. Het talent hebben om aan een hogeschool of universiteit te studeren is nog altijd geen verdienste. Het is een recht voor wie het talent heeft, maar zulke rechten zijn duur. Een kind opvoeden kost misschien zo veel als een huis, maar met het geld dat de overheid in hogere studies steekt, kan heel Siberië op termijn volgebouwd worden. En Siberië is echt wel zo groot als het er koud is. Je inschrijven aan de universiteit omwille van het voordeeltarief voor het openbaar vervoer - zoals tot voor enkele jaren in Duitsland het geval was - getuigt dus niet van veel besef van de kostprijs die een hogere opleiding met zich meebrengt. In die zin lichten de 500 euro die een Vlaamse niet-beursstudent betaalt een tip van de (Siberische) sluier.

Is protesteren tegen inschrijvingsgeld dan blijk geven van egoïsme? Niet als de maatregel dient om het asielbeleid of andere doeleinden te schragen. Dat hoger opgeleiden later meer verdienen en het krediet van de staat dus best kunnen terugbetalen is daarbij geen argument. Wie studeert verliest tal van jaren waarin heel wat geld verdiend kan worden en zal later als hij meer verdient ook meer afdragen aan de staat. Bovendien investeert de student niet alleen in zichzelf, maar ook in een goed opgeleide en dus welvarende maatschappij. Allemaal dingen die Ruttes afbetalings-termijn van vijftien jaar ruimschoots te boven gaan en duidelijk maken dat studeren op kosten van de staat geen cadeautje is zoals barbecuecheques of gratis openbaar vervoer.

Wat een verschil met Vlaanderen. Staan de studiekosten die studenten zelf dragen in onze buurlanden en verder weg steeds vaker ter discussie met verhogingen tot gevolg, dan was er hier totnogtoe geen vuiltje aan de lucht. De instellingen klagen dan wel steeds over een gebrek aan middelen, maar ze hebben nog geen besparing moeten slikken, in tegenstelling tot hun collega's in het buitenland. De discussie over hogere inschrijvingsgelden, een manier voor de overheid om zelf minder geld in onderwijs te moeten steken zonder dat de instellingen over minder middelen beschikken, was hier voorlopig dus eerder beperkt. Dat kan binnenkort veranderen wanneer de globale financiering van het hoger onderwijs in Vlaanderen herbekeken wordt en er in navolging van het buitenland mogelijk een grotere financiële inspanning van de student verwacht wordt. Ter voorbereiding van de discussie kan het alvast geen kwaad om ook even over de landsgrenzen heen te kijken. Desnoods tot in Siberië.

Joris Beckers

RECTOR O.

Rector O. verveelde zich stierlijk. Hij had gehoopt op een sfeervolle verkiezingsstrijd. Met kandidaten die mekaar als razende bloedhonden te lijf zouden gaan. Maar wat een bende watjes waren die vijf! Die hielden zich allemaal braaf aan de afspraken. Dat was in O.'s tijd wel anders geweest: corruptie en collaboratie, belofte en bedrog, chantage en sjoemelarij, dat was schering en inslag geweest. Maar nu... Rector O. had hen nog proberen uitdagen door zelf een interview te geven, wat zijn kandidaat-opvolgers verboden was. Maar zelfs dat bracht geen leven in de brouwerij. Als zo'n sufkop hem opvolgde was het toch niet verwonderlijk dat O. inderdaad vanuit de Associatie de boel zou runnen?

Hedwige Naaiens daarentegen, financieel directeur van de universiteit, had het druk, druk, druk! Ze belegt niet alleen de boterhammen van alle kinderen waar ze op babysit, maar ook het geld van de universiteit, van Alma én het privékapitaal van rector O. Een aantal zaken daarvan combineert ze vlotjes zoals het een topmanager betaamt: ze verluist wat geld van de unief naar Alma, en laat daar de investering renderen door er met al haar gastkinderen te gaan dineren. Maar O.'s persoonlijke beleggingen, dat vroeg een speciale behandeling. Een Luxemburgse behandeling, zeg maar.

Rector O. lag die ochtend helemaal onderuitgezakt in zijn bureaustoel. Zijn das hing scheef en zijn broeksknoop had hij losgemaakt. Hij verveelde zich te pletter en was zelfs te tam om met zijn duimen te draaien. Tot plots... een gsm rinkelde! O. schoot recht, en legde het toestel plechtig op het bureaublad voor zich. Nog eventjes liet hij het doorbellen: eindelijk gebeurde er iets. Van dit telefoontje zou hij genieten! Maar toen hij het juiste knopje had ingedrukt hoorde hij de hoge stem van Hedwige in zijn oor schetteren: "Zeg, Dréke, ik ben vandaag efkes naar Luxemburg om uw aandelen van Philips in orde te maken. Hoeveel flessen cognac moet ik meepakken?" Rector O. wou al bijna teleurgesteld weer in mekaar zakken, maar kreeg plots een ingeving: waarom zou hij niet eens meerijden met Naaiens? Dan beleefde hij nog eens iets.

Vijf minuutjes later scheurden Naaiens en O. over de E411 richting Luxemburg. Nu had O. niets tegen een sportieve behandeling van een gaspedaal, maar de 250 kilometer per uur waarmee Hedwige Naaiens haar Golf GTI tussen het overstekend wild manoeuvreerde vond hij toch overdreven. En dan nog had hij het aangekund, als Hedwige haar blik geconcentreerd op de baan had gehouden. Maar ze babbelde vrolijk tegen O. over de rapporten van de kinderen, dat er sneeuwkllokjes in de tuin stonden en dat snelheidsboetes pas efficiënt werden als ze je meer geld kostten dan je tijd won. Daarbij keek en lachte ze voortdurend naar O, die het steeds benauwder kreeg.

Rector O. zat verstijfd en zwetend als een paard naast zijn financieel directeur en klemde zich paniekerig vast aan zijn veiligheidsgordel. Toen Naaiens met een rotvaart behendig tussen drie tientonnars door lapeerde zonder naar de weg te kijken, deed hij zijn handen angstig voor zijn ogen en gluurde tussen zijn vingers door. Zijn chauffeur ontging zoets natuurlijk niet: "Ge ziet er een beetje gespannen uit, Dréke. Maar ik begrijp dat hoor. Die verkiezingen zijn ook zo spannend! Maar ik heb hier iets goed tegen de stress." Terwijl ze met één hand bleef sturen, dook Hedwige met haar hoofd in het handschoenenkastje, waar ze na enkele minuten zoeken een cd uit haalde. "Hier, dat zal u ontspannen," babbelde ze. Eventjes later klonken er dolfijnengeluiden en het zachtjes klotsen van golven uit de boxen, terwijl op de achtergrond de motor vervaarlijk bleef bulderen. Kordaat sneed Hedwige de volgende haarspeldbocht af, waarop rector O. definitief het bewustzijn verloor. "Ziet ge dat mijn dolfijntjes u helpen te ontspannen?"

In Luxemburg trippelde Hedwige met enkele grote bruine enveloppen naar de bank, terwijl O. verdwaasd de wagen uitwankelde. Hij vond het plots helemaal zo erg niet meer dat de verkiezingen rustig verliepen en beloofde plechtig om zijn kandidaat-opvolgers niet meer uit te dagen. Tenminste, als hij de terugreis zou overleven.

Paul-Henri Giraud

VRIJE TRIBUNE

De universiteit stevent af op politieke hoogdagen. Voor een presidentieel regime als de K.U.Leuven zijn rectorverkiezingen van doorslaggevend belang. Veto heeft er dan ook een belangrijke rol in te spelen. Enerzijds moet het studenten, personeel en samenleving informeren over de kandidaten en de kiesstrijd. Anderzijds moet het opiniëren door kritische evaluatie en puntige standpunten.

Woorden die vlug op papier gezet, maar een stuk minder eenvoudig in de praktijk te brengen zijn. De allereerste artikels over de rectorverkiezingen in de nummers 13 en 14 van Veto tonen dit aan. Met deze artikels heeft Veto zijn rol in de rectorverkiezingen, vooraleer de campagne echt van start gegaan is, al grondig gehypothekeerd. Het heeft het voor mekaar gekregen dat er vooral over haar berichtgeving gepraat wordt, veeleer dan over de verkiezingen.

Blijkbaar ontving Veto verschillende kritische reacties op het artikel "Twijfelaar of enfant terrible?" in nummer 13. Het zag zich genoodzaakt zelf te reageren bij monde van één van zijn redacteurs in de column "Taxi's Denny" in nummer 14. Deze reactie is niet meer of minder dan een *apologia pro scriptura sua*. Veto's zelfverdediging kan samengevat worden in de volgende vier betwifelbare argumenten. Ten eerste wijst de auteur erop dat een artikel schrijven waarin het profiel van de vijf rectorkandidaten geschetst wordt geen sinecure is maar een moeilijke journalistieke opdracht. Daar krijg je geen speld tussen. Maar gaat dat niet op voor elk artikel over een gepersonaliseerde politieke strijd? Ten tweede valt de auteur de critici aan op hun goede trouw. Ze zouden niet zozeer problemen hebben met de objectiviteit van de Veto-verslaggeving als wel met de negatieve berichtgeving over één kandidaat in het bijzonder. Daardoor worden de critici zelf neergesabeld als huichelende partizanen. Een eeuwenoude retorische truc. Ten derde beroept de auteur zich op een ander gebrek in het artikel om de critici de mond te snoeren, de stuitende partijdigheid ten aanzien van een andere kandidaat. Alsof Stalin voor het Internationaal Strafgerechtshof ter zijner verdediging zou kunnen aanhalen: "Waarom vervolgen jullie mij voor de deportatie van 300.000 Tsjetsjenen, terwijl jullie me ongemoeid laten voor die van 1 miljoen koelakken?" Ten vierde ridiculiseert de auteur journalistieke deontologie door haar te reduceren tot de karikatuur van

Lang leve het naïeve idealisme!

onpersoonlijkheid en hyperobjectiviteit en die karikatuur vervolgens te linken aan een naïeve en idealistische levenshouding. Zo kan je natuurlijk elke verantwoordelijkheid van je afschuiven.

Veto moet zichzelf een realistische journalistieke deontologie aanmeten. Het gaat dan niet over Rankiaanse onpersoonlijkheid en hyperobjectiviteit. Het gaat gewoon over degelijke journalistiek waarin gelijke behandeling, onpartijdigheid en het gescheiden houden van informering en opiniëring centraal staan. Het artikel "Twijfelaar of enfant terrible?" benadert deze realistische standaard geenszins. Als allereerste artikel waarin Veto de vijf rectorkandidaten voorstelt, informeert het te weinig. Het geeft de voorkeur aan anekdotiek en esthetiek. Daarnaast ligt de nadruk te eenzijdig op opiniëring. De opiniëring wordt te weinig afgescheiden van de informering en is bovendien te weinig door feiten en analyse onderbouwd.

De meest stuitende illustratie is niet zozeer de manier waarop Herman Nys in het artikel wordt afgeschilderd, maar wel de wijze waarop Rik Torfs wordt behandeld. Zijn achtergrond wordt in het geheel niet geschetst. Er wordt schertsend verwezen naar de nationale kranten, om het even welke. Ik zal de laatste zijn om te zeggen dat je niet de draak mag steken met rectoren en rectorkandidaten. Integendeel... Het gezicht van de macht wordt immers door spot onthuld. En niemand zal ook ontkennen dat er met Rik Torfs te schertsen valt. Maar dat betekent nog niet dat hij het niet verdient op dezelfde manier behandeld te worden als de andere vier kandidaten. Waarom vertikt Veto het zijn kandidatuur te duiden of zijn achtergrond te schetsen? Is het omdat Rik Torfs wekelijks zijn opwachting maakt in *De Laatste Show* dat iedereen aan de K.U.Leuven weet dat ook hij, net als Bart De Moor, een excentriek studententertegenwoordiger is geweest in de Academische Raad? Of dat hij, net als Marc Vervenne, bestuurservaring heeft, als voorzitter van de Bijzondere Faculteit Kerkelijk Recht, en daarbij een niet al te indrukwekkende *track record* heeft opgebouwd? Of dat hij in zijn maandelijkse columns in *De Standaard* meer dan eens heel expliciete uitspraken heeft gedaan over de

toekomst en het bestuur van een universiteit en haar rol in samenleving, waardoor we objectief gezien eigenlijk beter weten wat hij in het diepst van zijn gedachten over die onderwerpen denkt dan zijn vier medekandidaten? Dat lijkt me toch relevante info voor de gewone student die Veto leest.

Vooral het laatste heeft me bijzonder gestoord. Had Veto Torfs' columns geanalyseerd dan was het duidelijk geworden dat hij een heel bijzondere visie heeft op de universiteit - een visie die door sommigen archaisch zal genoemd worden - die van een zichzelf besturende onderwijs- en onderzoeksgemeenschap. Deze visie gaat helemaal in tegen Oosterlincks bestuurlijke inspiratie, de toepassing van ondernemingsconcepten en -technieken op de universiteit. Ze wijkt ook af van die waar een aantal andere kandidaten voor staan, de Universitas-gedachte die in 1995 in de persoon van Miel Lamberts de duimen heeft moeten leggen voor André Oosterlinck. Ik houd hiermee geen pleidooi voor of tegen Rik Torfs. Ik benadruk enkel dat Rik Torfs meer kan zijn dan de BV of de clown, dat hij een duidelijk alternatief aan de kiezers kan bieden. Wat in een democratie toegejuicht moet worden. Spijtig dat ook Veto niet verder heeft willen kijken dan zijn neus lang is. Wat des te ironischer is wanneer je de auteur van "Twijfelaar of enfant terrible?" in de Veto daarop in het artikel "Strijd der titanen" verwijtend ziet schrijven: "(...) en zelfs De Standaard en De Morgen raken er niet meer aan uit, want zij schreven over dit thema al behoorlijk wat onzin bij elkaar. (...) Hoog tijd dus voor een andere kijk op de zaak." Een week voordien had hij er blijkbaar geen probleem mee om lezers naar diezelfde kranten te verwijzen om aan basisinformatie te raken over één van de vijf rectorkandidaten. Een paar eenvoudige lessen in journalistieke vaktechniek en deontologie lijken me op hun plaats.

Ik kijk uit naar Veto's verslaggeving over de programma's van de vijf rectorkandidaten. Ik ben er zeker van dat het, als lerende organisatie, zich zal herpakken en zijn belangrijke taak in de rectorverkiezingen correct en ten volle spelen. Als dat betekent dat ik naïef en idealistisch ben, dan zal ik die omschrijvingen trots als geuzennaam dragen.

Stephan Neetens
3e licentie rechten

Rectorsverkiezingen

MARC DECRAMER OVER STUDENTEN EN ONDERWIJS

De gematigde kandidaat met scherpe randjes

Iedereen beweert dat ze er eigenlijk niet toe doen, want er wordt toch gestemd uit eigenbelang. Toch kijkt iedereen reikhalzend naar hen uit. Zij, dat zijn de programma's van de rector-kandidaten. Marc Decramer zette als eerste – en tot nu toe enige – zijn lijvige document online. Ook Rik Torfs waagde zich al aan een visietekst, maar hij heeft nog geen programma op het web gegooit.

Bram Delen

Alle rector-kandidaten benadrukten al dat de universiteit, wat hen betreft, een gemeenschap en geen bedrijf is. Dit is op zich niet zo uitzonderlijk, want zelfs manager Oosterlinck gebruikte dat axioma in zijn programma. Het is de intensiteit waarmee je het nu op de websites terugvindt, die opvalt. Alsof de kandidaten willen benadrukken dat met hen een *glorious revolution* komt die zonder bloedvergieten een einde maakt aan een tijdperk. Alhoewel, wie het programma van Decramer aandachtig leest, vindt verdacht veel continuïteit met het huidige beleid terug.

Handje

De onderwijshervormingen die de huidige ploeg doorvoerde – POC's, SemEx, BaMa, begeleidde zelfstudie en flexibilisering – worden door Decramer erg goed ontvangen. Hij belooft wel "stille na de storm", maar waarschuwt dat we niet "op onze lauweren mogen rusten". Het valt op dat Decramer in zijn onderwijsanalyse vaak beleidsterminologie gebruikt. Hij knikt goedkeurend naar de "behoedzame flexibilisering" die de K.U.Leuven verkoos en steunt ook de invoering van "begeleidde zelfstudie als een sleutelconcept in het onderwijsbeleid". Verder vindt hij dat "anders stude-

ren' veronderstelt dat we anders gaan 'evalueren'". Deze en vele andere zinsneden lijken wel weggelopen uit beleidsteksten van de huidige ploeg en haar DUO-leger (Dienst Universitair Onderwijs) dat de beleidsteksten voorbereidt. Dat is markant, want waarom zou Decramer – die geen uitvoerende functie bekleedt – zich zomaar akkoord verklaren met het erg impopulaire onderwijsbeleid van Oosterlinck? Heeft er iemand van het huidige onderwijsbeleid zijn hand vastgehouden toen hij de onderwijsplannen hanteerde? In ieder geval profileert Decramer zich als de man van de gulden middenweg. Van Vervenne kunnen we overigens dezelfde houding ten opzichte van het onderwijsbeleid verwachten. Van Bart De Moor en misschien ook van Rik Torfs en Herman Nys, niet. De kans is groot dat dit trio zich zal profileren tegen de huidige "hervormingsdrift".

Volwaardig

Met hun kritiek op de vloedgolf van administratieve en onderwijskundige overlast, zal dit groepje kandidaten ongetwijfeld bij vele proffen scoren. De onderwijshervormingen van Oosterlinck schoten vaak in het verkeerde keelgat omdat de heilige academische vrijheid er door zou worden aangetast. Het ondertussen ter ziele gegane JaDe (Jaarlijkse Docenten Evaluatie) was zo'n brug te ver. Studenten die hun professoren evalueren is ongehoord, klonk het in de gangen van de K.U.Leuven. Zelfs Decramer is op dit punt kritisch en spreekt over een JaDe-debacle. Hij grijpt de gelegenheid meteen aan om te pleiten voor "de nadruk op de 'Z' bij ZAP" (*Zelfstandig Academisch Personeel*, bd). Kwaliteitsverbetering moet geen verantwoording zijn van de prof aan de gemeenschap, zelfs niet aan de eigen studenten.

"De tevredenheid en perceptie van de studenten zijn slechts onrechtstreekse indicies en geen doelstellingen," beweert Decra-

mer nog. Een ietwat vreemde uitspraak als je weet dat hij verder stelt dat "studenten geen cliënten zijn, maar volwaardige leden van de universitaire gemeenschap". Betekent het predicaat 'volwaardig' dan niet dat studenten volwassen genoeg zijn om direct – en niet indirect – betrokken te worden bij wat hen het meeste aanbelangt: de studie? Decramer vindt anderzijds wel dat studenten inspraak moeten hebben op alle niveaus. Hij pleit voor een status quo op facultair en lager niveau. Hij ziet ook geen graten in partieel lidmaatschap in de groepsbesturen en een volwaardig lidmaatschap in de Raad van Bestuur van de universiteit en de Algemene Vergadering van de associatie.

Rust

De universiteit moet ook het culturele, sociale en uitgaansleven van de student stimuleren en faciliteren, dixit Decramer. Van hem mogen we zelfs een jaartje langer in Leuven blijven om optimaal van de faciliteiten gebruik te maken, want hij breekt een lans voor de ondertussen beruchte "3+2-BaMa-structuur". Opleidingen die nu het vooruitzicht hebben op één masterjaar, hebben recht op een extra jaar en daar wil hij de Vlaamse regering van overtuigen.

Stel dat Decramer in dat opzet zou slagen, dan nemen we dat jaartje extra er met plezier bij. Want de rector-kandidaat wil de studietijden verkorten. Die liggen volgens hem boven de decretale normen. We willen niemand de volledige alinea uit het programma onthouden, want het klinkt menig student als muziek in de oren: "Een te hoge studiedruk is niet wenselijk, zeker niet in de context van een kennismaatschappij die naast parate kennis steeds meer de nadruk legt op allerlei 'competenties'. Bovendien vormt het een belemmering voor extra-curriculaire activiteiten die binnen een actieve en bloeiende universitaire gemeen-

schap onmisbaar zijn." Men kan Decramer alvast niet beschuldigen van cultuurpessimisme dat jeugd en luiheid als synoniemen gebruikt.

Leiderschap

Als uitsmijter geven we nog mee dat Decramer tegen directief leiderschap is. Dit thema zal ongetwijfeld nog opduiken bij de andere kandidaten en een prominente plaats innemen in de debatten. Studies van de *London School of Economics* en andere prestigieuze instellingen zullen worden aangehaald om te argumenteren dat een rector niet sturend, maar ondersteunend moet zijn. Allemaal goed en wel, tot het moment waarop de kandidaat in kwestie rector is geworden en zich geconfronteerd ziet met problemen her en der. Diensten en proffen die hun werk niet goed verrichten, financiële lijken die uit de kast vallen en meer fraais. Dan is het nog kwestie van seconden om de nieuwe rector te zien grijpen naar het zo verfoeide "directieve leiderschap". Vraag het gerust aan rector Oosterlinck, hij zal er u honderduit over kunnen vertellen. Er was in de geschiedenis van de K.U.Leuven trouwens maar één rector-kandidaat die vond dat een rector geen monarch was. Weliswaar vanuit een heel andere optiek. Désiré Collen schudde stevig aan de pruimenboom met de woorden: "Luister. Voor mij is het rector-schap een part-time functie. Ik heb ook nog onderzoek te runnen."

Het volledige programma vind je op:

www.decramer.be

Sites van de andere kandidaten:

www.bartdemoor.be

www.hermannys.be (nog niet online)

www.rikortorfs.be

KORT • KORT • KORT KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT

Hollanders 1212

Zeven uur lang bezetten Nederlandse studenten het Maagdenhuis, de centrale diensten van de Universiteit van Amsterdam. Daarmee protesteerde MaagdenHuisBeZet (mhbz) vorige week maandag tegen het besparingsbeleid van de staatssecretaris van Onderwijs Mark Rutte (VVD). Die wil studenten die langer dan vijf en een half jaar studeren 4.500 euro collegegeld laten betalen. Dat is drie keer meer dan het normale bedrag. Daarnaast zijn de studenten ook misnoegd over tal van andere maatregelen, zoals beperkingen op de vertegenwoordiging.

Bij de ontruiming van het Maagdenhuis, dat sinds de jaren zestig om de haverklap bezet wordt, pakte de politie 141 studenten op. 101 van hen weigerden hun identiteit bekend te maken en moesten in de cel blijven. De bezetters kregen elk een boete van 75 euro voor huisvredebreuk of erger. Daarop diende de Landelijke Studenten Vakbond (LSVb) een klacht in tegen Rutte, wegens 'opruiing'. De staatssecretaris had onlangs gezegd dat studenten acties moeten voeren, als ze het niet eens zijn met het beleid. Vorige week weigerde Rutte met de studenten te praten.

Hoewel mhbz voorlopig aanraadt om niet op transactievoorstellen in te gaan, werd

er een rekening geopend waarop sympathisanten de boetes kunnen helpen betalen. Er wordt ook nagegaan wat de gevolgen zijn voor het strafblad van de bezetters. Ondertussen gaan de acties onverminderd voort. Op 21 maart is het halfjaarlijkse overleg met de staatssecretaris gepland. De LSVb deed al een oproep om op die dag te gaan 'demonstreren' op het stationsplein in Den Haag, waar het ministerie van Onderwijs gevestigd is.

Weblog van de bezetters: www.mhbz.nl

Hogeschoolstudenten illegaal

Meer dan elf procent van de buitenlandse hogeschoolstudenten had vorig jaar geen geldige verblijfsvergunning. Begin februari 2004 financierde de Vlaamse overheid 1.064 buitenlandse studenten, 119 daarvan verbleven hier illegaal. Dit komt doordat de telling voor de financiering van de studenten enerzijds en hun instellingen anderzijds op verschillende tijdstippen gebeurt. Enkel bij de eerste telling in oktober wordt nagetrokken of de studenten legaal in Vlaanderen verblijven, bij de tweede telling gebeurt dit niet meer, zodat het visum dan verlopen kan zijn en de overheid in bepaalde gevallen dus illegale studenten financiert.

Ondertussen in Gent

Het is nu officieel: er zijn twee kandidaten om Andreas De Leenheer op te volgen als rector van de UGent. Zowel huidig vice-rector Marc De Clercq als professor Paul Van Cauwenberge stellen zich namelijk kandidaat. De Clercq is verbonden aan de Faculteit Economie en Bedrijfskunde, Van Cauwenberge aan Geneeskunde. Op 22 maart weten we al wie de winnaar is. De nieuwe vice-rector wordt vervolgens in april verkozen.

Leken gewipt

Voortaan bestaat de Inrichtende Overheid (IO) van de UCL enkel nog uit kardinaal Danneels en de drie Waalse bisschoppen. Momenteel zetelen naast de vier bisschoppen ook nog vier leken, maar deze worden nu dus geschrapt in de samenstelling. De reorganisatie vindt plaats op vraag van de Administratieve en Academische Raad van de UCL. In de praktijk heeft de IO maar weinig in de pap te brokken in het dagelijks bestuur. Haar taak bestaat vooral uit het bewaken van het 'christelijke karakter' van de universiteit. De bisschoppen geven dan ook aan hun greep op de UCL zeker niet te willen versterken in de nieuwe structuur.

Lessen in Slowaakse democratie

De Slowaakse minister van Onderwijs Martin Fronc (KDH, de christen-democraten) is er voor de vierde keer op rij niet in geslaagd inschrijvingsgeld voor het hoger onderwijs in te voeren. Het wetsontwerp van de centrum-rechtse minderheidsregering van eerste minister Mikulas Dzurinda (SDKU, ook christen-democraten) geraakte opnieuw niet door het parlement.

Het ontwerp bepaalde dat universiteiten aan studenten tot 550 euro per jaar mogen vragen. Dat is zeer tegen de zin van die studenten, die op het einde van vorig jaar in Bratislava op straat kwamen en een staakcomité oprichtten. Er is ook heel wat politieke tegenkanting. Naast de oppositie is vooral de partij van de Hongaarse minderheid (SMK), die wel in de regering zit, tegen het plan van Fronc. Zij eisen dat de nieuwe inkomsten gebruikt worden om leningen en beurzen aan arme studenten toe te kennen. Bovendien vinden ze de invoering van inschrijvingsgeld niet gepast op anderhalf jaar voor de verkiezingen.

Fronc heeft al aangekondigd het ontwerp deze maand nog opnieuw aan het parlement voor te leggen en er zo een "serieuze test voor de coalitie" van te maken.

(jb, bd)

Succes in de VS

De Verenigde Staten zijn zowat het Mekka van de academische wereld. Steevast eindigen Amerikaanse universiteiten aan de top van de rankings en een diploma van pakweg Harvard moet op je cv alleen onderdoen voor een baronstitel. Voor wie in de VS wil verder studeren of onderzoeken, organiseert de K.U.-Leuven deze week een infoavond.

Stijn Jodts

Veto: *Op welk publiek spitst de infoavond zich toe?*

Hilde Devoghel: «De infoavond heeft eigenlijk een dubbel doelpubliek: enerzijds zijn er diegene die na hun studies een specialisatie willen gaan doen in de VS, anderzijds zijn er onderzoekers die tijdens hun doctoraat naar het buitenland willen of zelfs na hun doctoraat voor een postdoctoraat.»

Veto: *Waarom koos u voor een postdoctoraat in de VS?*

Dr. Vranckx: «Om vele redenen eigenlijk; tijdens mijn opleiding plastische heelkunde ben ik meerdere malen in het buitenland geweest, o.a. naar China en Venezuela. Op die momenten merk je dat geneeskunde een universele taal op zich is en dat maakt het ultrafascinerend. Na je specialisatie dien je je wat meer te specialiseren en daarvoor is er

slechts één plaats en dat is de VS. Men beschikt er over de financiële middelen en knowhow om zich te richten op één specifiek onderwerp. In mijn geval was dat *tissue-engineering*.»

Veto: *Wat zijn de grote voordelen van studeren in de VS?*

Vranckx: «Tijdens mijn laatste jaar specialisatie was ik ook al in Boston geweest. Toen kon ik er gewoon met de groten der aarde in mijn vakgebied rechtstreeks gaan spreken, zelfs met een Nobelprijswinnaar. Ik denk dat dit een van de sterkste punten is van de VS, dat je rechtstreeks contact hebt met specialisten die je een hoop inspiratie geven en je helpen. Indien zij zien dat je genoeg ambitie, enthousiasme en motivatie vertoont, zullen ze je op een dag aanspreken en vragen of je geen zin hebt om verder te specialiseren bij hen.»

Veto: *Hoe kan u in aanmerking komen om toegelaten te worden tot een Amerikaanse universiteit?*

Vranckx: «Een curriculum opbouwen. Er is geen andere mogelijkheid. Je kunt dat wel op verschillende manieren opbouwen. Wie naar de grote universiteiten gaat, heeft de nodige adelbrieven bij zich en kan een sterk cv voorleggen, maar ook wanneer je een kleiner

curriculum bezit en men ziet dat dit in het teken staat van de drie pijlers - enthousiasme, motivatie en ambitie - dan maak je een grote kans.»

Veto: *Waar kan je de nodige beurzen krijgen?*

Devoghel: «Je kan een aanvraag doen bij de BAEF en de *Commision for Educational Exchange*. De BAEF-beurs is een complete beurs en kan dus niet meer aangevuld worden met andere beurzen. De CEE-beurs kan wel nog worden aangevuld met andere beurzen.»

Veto: *Zijn er strenge selectiecriteria verbonden aan het toekennen van de beurzen?*

Devoghel: «Ja, vooral de BAEF heeft strenge selectiecriteria. De student staat er wel

niet alleen voor. De dienst studieadvies probeert zoveel mogelijk de studenten te begeleiden doorheen de testen.»

Veto: *Kan je ook later nog een aanvraag doen voor deze beurzen?*

Devoghel: «Men kan tot 35 jaar na het beëindigen van de studie in aanmerking komen voor deze beurzen. Er zijn dus mensen die eerst een aantal jaar werken, een curriculum opbouwen en dan naar de VS trekken om zich daar te specialiseren.»

"Success in the US: infoavond over de VS voor studenten en onderzoekers", donderdag 10 maart 2005, Aula Zeger van Hee.

(foto Charlotte Bouckaert)

AL ZINGEND NEDERLANDS LEREN

We zingen en we springen en we zijn zo blij

Als je de woorden 'andere culturen' hoort, denk je er altijd muziek en dans bij, of je je nu exotische palmbomen voorstelt of een Siberische ijsvlakte. Dus moeten de buitenlandse studenten ook zo over ons gedacht hebben, voor ze hierheen kwamen. Welke ideeën ze over onze muziek ook hadden, op donderdag 3 maart zijn ze helemaal up-to-date met de Nederlandse zangavond van het ILT en het Bureau Internationaal Onthaal.

Hanne Vermeiren

We worden welkom geheten op de Nederlandse zangavond in tien talen. De eerste kunnen we nog volgen: Nederlands, Frans, Duits en Engels. Maar dan verliezen we de draad. Ergens horen we iets Spaans en was dat ene nu Chinees of Japans? In elk geval is het de bedoeling dat van dan af Nederlands wordt gesproken.

De eerste muzikant die ons komt opvrolijken is Janjaap de Vries uit Nederland. Zijn muziekjes zijn speciaal geschreven voor anderstaligen en worden dan ook snel opgepikt door de aanwezigen. Voor ons lijkt het alsof we in de eerste lesjes Engels uit het middelbaar zijn terechtgekomen: we leren onszelf voor te stellen, leren de weg te vragen, gaan naar de buurtwinkels en moeten naar de dokter. Maar de liedjes zijn swingend en eenvoudig om mee te zingen. Door het tekstboekje of de projecties kan iedereen volgen. Enkele enthousiastelingen op de eerste vier rijen zingen uit volle borst mee, daarachter is het vooral geroezemoes.

Filosofisch

Lenny, de tweede muzikant, is docent Nederlands aan het ILT. Zijn liedjes zijn al een niveau hoger en we horen iemand vragen wat in godsnaam een 'klerenkleptomaan' is. Er wordt minder meegezongen, maar het blijft wel een aangenaam optreden. Lenny weet het publiek wel te boeien en bij covers als 'één kopje koffie' en 'een beetje verliefd' begint de zaal opnieuw te zingen. We wanen ons even aan een kampvuur.

De derde gast van vanavond is opnieuw een Nederlander, Henk Noorland. Zijn muziek is op zijn minst vreemd te noemen. De swingende tonen die de vorige optredens wel hadden, ontbreken bij hem, en de filosofische tekst is moeilijker om te volgen. Het geroezemoes van aan de bar neemt toe, het meezingen neemt af. Gelukkig heeft hij gekozen voor eenvoudige covers. Na 'Opzij' en 'Het is een nacht' zet hij 'Suzanne' in, wat zelfs als hij zijn gitaar heeft weggelegd, nog eventjes doorgaat. De multiculturele presentatoren van de avond zetten het refreintje gewoon opnieuw in.

Dan is het al tijd voor de laatste gast. Voor Fester worden de stoelen resoluut aan de kant geschoven. Vooral de rode T-shirts van de organisatie lijken mee te doen, maar na een tijdje staat de hele wereld te dansen. Blijkbaar hebben de buitenlandse studenten een voorliefde voor 'Allemaal' van Wim Soutaer, want het wordt niet alleen meegekweeld, maar er wordt zelfs een polonaise op ingezet. Volgen nog 'En dans' en 'Vanbinnen' van Clouseau. Blijkbaar is ook dit populair bij de buitenlandse studenten. We vragen aan Rachel (Engeland), Haduo (Mexico) en Supaporn (Thailand) wat ze van de avond vinden. "Heel leuk", zegt Haduo meteen. Supaporn vond het eerste optreden makkelijker om mee te zingen, de rest was wat moeilijker. Gevraagd naar hun favoriete muziek, roept Rachel meteen: "Clouseau!". Fester mag nog één bisnummer zingen en maakt er twee van, maar dan is de avond echt gedaan.

ERASMUSDAGBOEK UIT PENNSYLVANIA (3)

Kunst met strings

Na een korte vakantie in ons aller Belgenlandje drong een terugkeer voor het tweede semester in de US of A zich veel sneller dan verwacht op. Met een lege bagage - we hadden natuurlijk de nutteloze zaken zoals boeken bij ons moeke achtergelaten - en een volle portefeuille - nieuwjaar - trokken we opnieuw naar het land van de onbegrensde mogelijkheden.

Met onbegrensde mogelijkheden bedoelen we dan wel een periode waarin het niet sneeuwt en wanneer de administratie volledig meewerkt. Wat betreft de klimatologische omstandigheden kunnen we kort zijn: ingesneeuwde wegen en -18°C met de *windchill* laten ons rillen tot op het bot. Om dit even plastisch te illustreren moet u zich voorstellen dat wat er uit uw neus komt, bevriest alvorens het de grond raakt. Qua sociale drukte valt de winter dan nog het best te vergelijken met de Wetstraat ten tijde van een grote crisis. Daar is dan namelijk ook geen levende ziel te bespeuren voor enige toelichting. Aangezien sommige plaatsen tijdens deze periode bijna afgesneden werden van de buitenwereld kunnen we ons vanaf nu ook inbeelden wat een schutskring rond een door mond- en klauwzeer getroffen West-Vlaams dorpje zoal moet voorstellen.

En dan de bureaucratie: voor de ene een kafaiaanse nachtmerrie, voor *moi* een fluitje van een cent. Door een administratieve dwaling moest ik in België weliswaar opnieuw langs de ambassade lopen, maar zoals bij de eerste keer verliep dit vlekkeloos. Zo kreeg ik maar één vraagje voorgeschiedeld bij mijn 'onderhoud': of ik waar ik verbleef makkelijk kon skiën? Natuurlijk juffrouw, wenst u verder mijn documenten nog te zien? Nee? Dat dachten we al... Dit is niet echt te vergelijken met het kruisverhoor dat

mijn Belgische collega onderging in de zomer: bent u gelovig? Zo ja, welke religie? En wat is uw seksuele voorkeur? Nee, wij zijn niet tevreden met uw antwoorden, kom maar eens terug. Hieraan moet wel toegevoegd worden dat mijn Belgische collega er bijzonder vervaarlijk en pittoresk uitziet - neuspiercing en zo, kan altijd als wapen worden gebruikt, dat spreekt voor zich - en dat ze kunstgeschiedenis studeerde, wat haar zo mogelijk nog verdachter maakte. *Allez*, welke zichzelf respecterende student kiest er nu voor kunstgeschiedenis?

Deze uitspraak levert me waarschijnlijk de toorn van een heel departement op en het kost me waarschijnlijk wel een volledige maand afwas, aangezien ik met dat 'kunstmens' samenwoon. Maar dankzij de vaatwasmachine kan dat geen al te grote problemen opleveren.

Eigenlijk wist dat 'kunstmens' me al eens bij de neus te nemen en dat schreeuwt natuurlijk om wraak. Zo belandden we tijdens een uitstapje uiterst 'toevallig' in een homoclub waar de roze beweging letterlijk een puntje aan kon zuigen. Ook dat is Amerika. Het valt echt met geen pen te beschrijven wat we daar te zien kregen.

Of kan u een samenhangende alinea neerschrijven met de volgende termen: strings met kousen, navel, trio, go go girls, go go guys, borsthaar, verdwaalde Griek en lesbofun? Probeer maar - ik daag u alvast uit. Om mijn heteroseksualiteit toch duidelijker te profileren zullen we een van de volgende weken wel eens naar een stripclub trekken en dan zullen we dat kunstmens ook eens 'toevallig' meenemen voor een decadente avond. Maar dat blijft natuurlijk tussen ons. Ik weet alvast waar ik dat briefje van vijf dollar ga steken.

Frederik Francois

Pipo in soepjurk met potske

Het "Vlaams duel" tussen Filip Dewinter en Bart De Wever moest volgens LYSV een uiting zijn van het recht op vrije meningsuiting. Maar centraal stond de vraag wat het Vlaams nationalisme nu juist is en wat de verschillen en de gelijkenissen zijn tussen VB en N-VA. Wat volgde was een retorisch steekspel voor een bomvolle Parthenonzaal in het MSI.

Ralf Eicker & Maarten Goethals

"Wat zijn nu *les partis nationales flamandes* waar men de mond van vol heeft in de Waalse media?" luidde de openingsvraag van professor Marc De Vos, moderator en voorzitter van de rechts-liberale denktank *Nova Civitas*. De Wever stak van wal en verduidelijkte dat zijn partij en het VB enkel een oppervlakkige gelijkenis vertonen. "We streven beide naar een onafhankelijk Vlaanderen, maar daar stopt het dan ook." Want voor De Wever is N-VA in de eerste plaats een gemeenschapspartij. "N-VA wil de identiteit van het Vlaams nationalisme op een civiele en culturele manier invullen. We streven naar een

kamerzetel. Daardoor viel onze partijfinanciering weg." De Wever antwoordde oprecht dat een "drooglegging noopt tot keuzes". "Bij CD&V herkenden we het gemeenschapsgevoel en kregen we de garantie op onze eigen fractie in het Vlaams parlement. Bovendien moeten we niet constant toelating vragen aan onze kartelpartner, in tegenstelling tot Spirit." En waarom geen coalitie met het VB? "Het was politiek niet opportuun. Het is ook moeilijk te geloven dat het VB veel veranderd is. Ze blijven de uitschuiers opstapelen." Maar toch is De Wever voorstander van een doorbreking van het cordon sanitaire. Dat zou dan de taak moeten zijn van CD&V of VLD. "Alle andere oplossingen hebben immers gefaald. Maar de partijen durven niet, omdat ze bang zijn uit elkaar te vallen." Dewinter grijnsde vanuit zijn stoel en merkte op dat "de tijd vliet in ons voordeel" en hij dreigde er mee dat "hoe groter VB wordt, hoe meer het zal eisen."

WC-madam

Op de vraag van de moderator hoe beide partijen hun standpunten willen realiseren, antwoordde De Wever dat zijn partij er volop mee bezig is. "Ik ben in

(foto Pieter Baert)

inclusief burgerschap dat voor iedereen verwerfbaar is, zelfs voor buitenlanders. Voor het VB is dat juist ondenkbaar!"

Ten tweede is N-VA volgens De Wever een aanbodpartij en geen "catch-all-partij" die iedereen gelijk geeft die zeurt of klaagt. "Nog een groot verschil is dat N-VA een intellectuele partij is. Ze biedt geen simpele oplossingen voor complexe problemen, zoals het VB doet, ook al is dat niet sexy." Ten slotte is N-VA een partij die naar eigen zeggen "in een rivier een steen durft verleggen." Ze is het engagement aangegaan. "VB blijft ver van het water en licht maar dom," besluit De Wever.

Volkspopulisme

Filip Dewinter begon zijn betoog met de nuchtere mededeling dat het grootste verschil misschien wel het aantal kiezers is. "Wij haalden 24,9 procent van de stemmen in 2004 en N-VA slechts 4,7 procent." Voor Dewinter is het VB het enige oppositiealternatief voor Verhofstadts consensusmodel. Hij ging zelfs ongeneerd voort: "Iedereen die dat model niet volgt, wordt voor fascist of nazi uitgescheiden!" Dewinter beschouwt zichzelf niet als een intellectueel, maar als "een man die naar het volk luistert". Het verwijt van volkspopulisme nam hij er maar al te graag bij. "Daar kan ik mee akkoord gaan, als volkspopulisme betekent: datgene zeggen wat de mensen denken." Dewinter verweet De Wever daarna zelfs een gebrek aan politieke moed, omdat N-VA niet in zee is gegaan met VB, maar een kartel had gevormd met CD&V.

De Wever verklaarde hoe en waarom hij en zijn partijgenoten voor CD&V hadden gekozen na de verkiezingen van 2003. "We waren onze twee senatoren kwijtgespeeld en we hadden nog maar één

de arena en we zien wel wat het oplevert. We hebben onze breekpunten in het regeerakkoord gekregen." Dewinter repliceerde onmiddellijk dat De Wever weliswaar de arena had betreden, maar dan "als wcmadam". De Wever zuchtte en kon er in het algemeen niet mee overweg dat de leden van het VB zich altijd gedragen als "lachende ramptoeristen". Vervolgens vroeg hij zich af waarom het VB allichtonen in een kwaad daglicht blijft stellen. "Ik herinner mij dat het Vlaams Blok eens een *pipo in een soepjurk met een potske* op een kameel op de Grote Markt van Antwerpen had opgevoerd en daarbij vroeg aan omstanders of die met zijn *potske* de volgende burgemeester moest worden." Dewinter meende dat het VB niet de grote boze wolf is, zoals iedereen beweert. "We zijn gewoon wie we zijn. Men ziet ons als kwade geesten, zoals in een film die ik tijdje geleden gezien heb." Waarop De Wever geïnteresseerd vroeg: "Der Untergang?"

Bij het vragenronde kwam onvermijdelijk de problematiek van Brussel-Halle-Vilvoorde aan bod. Voor De Wever moest dat zo snel mogelijk opgelost worden, maar in overleg met de Walen. Dewinter vond dat de Vlamingen op hun strepen moeten staan. "Het Arbitragehof heeft geoordeeld in dat dossier. Maar de Walen zeggen tegen de Vlamingen: jullie kunnen de pot op!" Hierbij valt op te merken dat het VB niet altijd zo positief staat tegenover politieke uitspraken van een rechtbank.

Voor Filip Dewinter en een LYSV-bestuurslid kreeg het nochtans interessante en levendige debat een erg wrange nasmaak: hun auto's waren het mikpunt van nutteloos vandalisme. Blijkbaar gaat niet iedereen akkoord met het recht op vrije meningsuiting aan de K.U.Leuven.

Mocht Germania niet ter ziele gegaan zijn, dan zou dit jaar de negentwintigste Literaire Prijs georganiseerd worden. Maar een gevestigde waarde laat je niet zomaar gaan en daarom neemt Babylon, de fusie van Germania, Romania en Klio, de organisatie van de wedstrijd voor proza en poëzie gewoon over.

De wedstrijd is bedoeld voor iedere universiteits- en hogeschoolstudent in Vlaanderen, al strookt dat niet met de titel 'Interuniversitaire Literaire Prijs'. "De hogeschoolstudenten zijn inderdaad niet betrokken in de titel, maar die

was sowieso al lang genoeg", lacht Bert Oben, samen met Brecht Beheydt organisator van het gebeuren. Tot 8 april kan je je literaire aspiraties in de vorm van een kortverhaal en/of drie gedichten bij Babylon kwijt. "Uit de inzendingen wordt een preselectie gemaakt door een studentenjury. De geselecteerde werken komen bij de uiteindelijke jury terecht. Die bestaat uit professor Hugo Brems en professor Dirk De Geest van de K.U.Leuven, professor Joris Gerits van de UA, professor Bart Vervaeck van de VUB, en ook één student, al weten we op dit moment nog niet wie dat zal zijn", zegt Bert.

Er zullen uiteindelijk drie winnaars per categorie — proza en poëzie — worden gekozen. Zij kunnen rekenen op een mooi prijzenpakket. "De Literaire Prijs gebeurt in samen-

werking met een aantal sponsors", aldus Oben. En dat is niet alles. "We hebben een overeenkomst met *Plebs*, een literair tijdschrift, waarin de winnende schrijfsels zullen worden gepubliceerd. Ook *Klavecimbel*, het kringblad van Babylon, zal wellicht aandacht besteden aan de winnaars." In het verleden was de bekende jeugdschrijfster Anne Provoost één van die winnaars.

De uitreiking van de prijzen vindt op dinsdag 26 april vanaf 20u00 plaats in aula Pieter De Somer. "Op die avond zullen de winnaars uit hun werk voorlezen. We hebben ook voor *randdingen* gezorgd, zoals de dichter Erik Spinoy die een lezing zal geven over de toegankelijkheid van poëzie. Zanger Axl Peleman zal de muzikale noden komen vervullen. Ook het Babylon-toneel zal optreden en er zullen sketches vertoond worden die Brecht en ik hebben opgenomen", zegt Bert. Op zaterdag 19 maart wordt trouwens de Gouden Uil 2005 uitgereikt. Laat je schrijfbrein werken en misschien kan de Interuniversitaire Literaire Prijs dan een mooi opstapje naar de editie van 2006 betekenen.

(kg)

Meer info op: www.babylon.student.kuleuven.ac.be/literaireprijs.htm

Axl Peleman vervult muzikale noden

"VS blijven Guatemala koloniseren"

Midden-Amerika en de plaatselijke problemen vormden vorige week het onderwerp van een themaweek. Aan de hand van het 'Plan Puebla Panama' werd er ook gedebatteerd omtrent de globalisering in deze regio. Een werkelijk debat is er niet van gekomen, daarvoor waren de bekommernissen van de sprekers te gelijklopend. Maar dat deed geenszins afbreuk aan de welonderbouwde uiteenzettingen waarmee ze hun boodschap overbrachten.

Het startschot wordt gegeven door Esther Vandembroucke (KWIA), wiens thesis 'Plan Puebla Panama' als leidraad zou dienen. Ze stelt zich de vraag of er hier wel sprake is van een duurzaam ontwikkelingsproject en niet eerder van een economische strategie van de VS. Dit plan beoogt immers bovenal het bewerkstelligen van een betere route van de Verenigde Staten naar Zuidoost-Azië via het aanleggen van wegen, spoorwegen, havens en landbruggen als alternatief voor het overbelaste Panamakanaal. De geplande havens zullen vrijhandelszones zijn. Dit houdt in dat de ondernemingen er geen belastingen zullen moeten betalen, de schepen geen douaneverplichtingen hebben en dat de arbeiders sociale rechten zullen ontzegd worden. De veelal toeristische projecten die hiermee gepaard gaan ontregelen het ecosysteem. De plaatselijke bevolking heeft pas achteraf zeggenschap gehad.

Kolonisatie

Magali Rey Rosa (Madre Silva) toont aan dat de investeringen desastreus zijn voor het ecosysteem. Vruchtbare bodems worden verwoest, waardoor de voedselvoorziening in het gedrang komt. Ook de watervoorraden geraken uitgeput. De plaatselijke bevolking wordt door de multinationals gestuurd met de belofte van tewerkstelling.

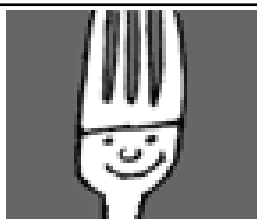
Alvaro Ramazinni (Pastoral de la Tierra) tracht de bevolking te mobiliseren om aan protestmarsen deel te nemen. Dit is niet eenvoudig, omdat ze vaak hun gronden aan de mijnbouwbedrijven verkocht hebben en ook vrezende hun werk te verliezen. De regering legt rapporten over dit toenemende spanningsveld gewoon naast zich neer.

Daniel Pascual Hernandez (boerenorganisatie CUC) interpreteert deze ontwikkelingen als moderne kolonisatie, onder meer door een verhulde confiscatie van gronden. Extreme armoede maakt het beleid van de regering uit. Hij besluit met een verzoek om dringende buitenlandse hulp.

Juan Tiney Ixbalan (boerenorganisatie CONIC) ziet het Plan en de daaraan gerelateerde milieukwesties als een neoliberale poging tot territoriale uitbreiding van de VS. Hij noemt het een politiek-militair project. Hij wijst eveneens op de gevaren die de publieke onwetendheid inhoudt.

De boodschap was duidelijk. Economische belangen moeten verzoend worden met ecologische belangen. Er kan niets op tegen zijn dat de plaatselijke economie wordt aangezwengeld in het kader van een ruimer economisch plan, voor zover mens en natuur er niet onder lijden.

(pvh)

Menu van de week

in Alma 1-2-3

8 - 11 maart 2005

A1 = alleen Alma 1 **A2** = alleen Alma 2

A3 = alleen Alma 3 = vegetarisch

(advertentie)

dinsdag

Groentesoep 	0,50
Pensen met appelmoes A1+3	2,30
Burito El Paso 	4,30
Saté met wokgroenten en ketjapsaus	4,30
Kip met bruine van Corsendonck en kroketten	3,95
Spaghetti Bolognaise A2+3	2,30/2,70
Koninginnenhapje A1+3	3,05
Rumsteak	3,95

woensdag

Milanese soep	0,50
Kippenburger met erwtes en worteltjes	2,30
Lasagne Verdura 	4,30
Kippenlapje met roomsaus met roze peperbolletjes en denneappeltjes	4,30
Paëlla	3,95
Stoofvlees op z'n Vlaams A1+3	3,40
Koninginnenhapje A2	3,05
Rumsteak A3	3,95

donderdag

Beierse erwtensoep	0,50
Vleesballetjes in tomatensaus met friet A3	2,30
Vegetarische spaghetti uit Napoli 	2,30/2,70
Gemarineerde ribbetjes, slasaus met mosterdzaadjes en rauwkost	4,30
Gebakken visfilet met béarnaisesaus en broccoli	4,30
Stoofvlees op z'n Vlaams A2+3	3,40
Koninginnenhapje A1+3	3,05
Rumsteak	3,95

vrijdag

Romige tomatensoep	0,50
Gevulde paprika met Provençaalse saus en erwtes	3,40
Loempia en kerriesaus met pepers en Oosterse rijst	3,05
Visbrochetten met salad-bar	4,30
Spaghetti Bolognaise	2,30/2,70
Rumsteak A2+3	3,95

maandag

Kampernoeliesoep	0,50
Gehakte steak met witte kool in room A2+3	2,30
Quron pita A1+3	3,05
Kippenlapje met peperroomsaus	3,40
Gefrituurde wijting met erwten en wortelen A1+3	4,30
Spaghetti Bolognaise A1	2,30/2,70
Stoofvlees op z'n Vlaams A1+3	3,40
Koninginnenhapje A2	3,05
Rumsteak A3	3,95

Kijk ook op de website voor menu Gasthuisberg, Justus Lipsius en Pauscollege

SPORT EN SPUYE:

DE UNIVERSITAIRE GYMNASIEKPLOEG

“Die blote benen leiden ons niet af”

Vorige week schatte trainer Yves de kansen van het schermteam voor het universitaire kampioenschap in op 95 procent. Een bescheiden onderschatting, want de schermers namen de eerste vier plaatsen in. Ook de universitaire gymnastiekploeg deed mee aan het Belgisch Universitair Turnkampioenschap. Reden genoeg dus om de vrolijke bende gymnasten op een training toestelturnen voor gevorderden een bezoekje te brengen.

Anne Ruette

Als we de kleine gymzaal binnenwandelen, zijn de turners al aan het opwarmen. Hier en daar ligt er één dubbelgevouwen of zitten er in spagaat gezellig te kletsen. Meteen maakt iemand ons erop attent dat we onze schoenen beter uittrekken. We zouden het wel eens aan de stok kunnen krijgen met de trainer. Op kousenvoeten klauteren we dan over dikke matten en kabels totdat we bij trainer Jimi Gantois aankomen. Hij blijkt uiteindelijk een heel joviale man te zijn.

Trots steekt hij van wal: “Al sinds 1980 wint de damesploeg het Belgisch Universitair Kampioenschap en ook dit jaar is het onze turnsters gelukt!” Deze keer werd wel even voor de deelname van de ploeg gevreesd, want in de opwarming vlak voor de wedstrijd, kwam één van de meisjes slecht neer en kon daardoor niet meer meedoen. Gelukkig waren er ook nog reserveturnsters en zo kon de ploeg toch nog haar beste gymnastiek tonen.

Flikflak

De groep gevorderde turners bestaat voornamelijk uit jongedames, maar we treffen ook vier mannelijke exemplaren aan. Het is een vrolijke en uitgelaten bende. Er wordt veel gelachen en gepraat, maar bij de oefeningen heerst opperste concentratie. Tot onze verwondering doet de trainer steeds alle oefeningen voor. “Ik heb er misschien het postuur niet meer voor,” lacht hij wijzend naar zijn buikje, “maar zolang het nog kan, probeer ik de oefeningen mee te doen.”

De vloeroefeningen gaan van handenstand, radslag, overslag, flikflak tot salto. Aan de brug zien we een turnster de onderste legger van het toestel loslaten om even door de lucht te zweven en dan net op tijd de bovenste legger vast te grijpen. Van op afstand lijkt alles zo vanzelf te gaan, maar van op de eerste rij zien we de kracht en explosiviteit die de turners moeten leveren. Af en toe valt er wel iemand op zijn gat, maar het aantal kwetsuren is over het algemeen heel laag. Dat vinden we zelf verbazingwekkend, maar de turners niet. Ze worden immers behoorlijk professioneel begeleid. Zelfs de camera komt van pas om details of houdingsfouten te verbeteren.

Het Sportkot beschikt over een grote gymzaal, die niet door de gymnasten, maar wel door badmintonners gebruikt wordt. De turners moeten het doen met een kleine ruimte, waarin alle toestellen kort bij elkaar staan. Het ziet er wat chaotisch uit en regelmatig horen we dan ook: “Pas op met de balk” of “Ga maar langs die kant terug, dat is veiliger.” Trainer Jimi reageert ietwat jaloers:

“In de UCL hebben ze een ruime zaal, met een grote vierkanten vloer zoals je die op televisie ziet en bovendien hebben ze alle toestellen in het drievoud. Gelukkig mogen we daar ook af en toe trainen.”

Blot

Terwijl de groep gevorderden nog steeds bezig is met salto's springen op de tumbling, een lange gele mat op tennisballetjes voor een betere vering, verleggen we onze aandacht naar een gespierde turnster die al een hele tijd de meest acrobatische toeren uithaalt op een hoge balk en dat zonder te vallen. Het is Kim, derde in de allroundfinale van het universitaire kampioenschap en houdster van verschillende medailles voor toestelturnen. Zo hard ze bloost en verlegen is in een gesprek, zo geweldig zijn haar daden op de verschillende toestellen. Al sinds haar vierde doet ze aan keurturnen. Waarom ze ermee begonnen is, weet de achttienjarige farmacistudente niet meer precies, maar ze is er gewoon niet meer mee gestopt. Haar lievelingstoestel is de balk en eerlijk gezegd begrijpen we niet goed hoe iemand zich gelukkig kan voelen op een lange balk van ongeveer vijftien centimeter breed. “Zelfvertrouwen is de basis van alles,” vertrouwt ze ons toe. Als we vragen naar ongelukjes, kijkt ze ons bedenkelijk aan. “Ik ben tot nu toe gespaard gebleven van kwetsuren. Een beenvliesontsteking heb ik eens gehad, maar dat is vrij normaal als je intensief met sport bezig bent. Toen ik klein was, heb ik eens mijn teen gebroken. Ik was van de balk gevallen.”

Tijd om de mannen in de groep op te zoeken. Hun motivatie om te turnen blijkt niet de aanwezigheid van de schaarsgeklede, in turnpakjes gehulde jongedames te zijn. “We raken door die blote benen nog niet eens afgeleid!” vertelt Brecht. Of we hem moeten geloven, weten we niet zo goed, maar hij kan ons heel wat mooie dingen laten zien. Samen met Kim showt hij ons enkele acrobatieoefeningen à la Cirque du Soleil. Matthias valt op door zijn blote, gespierde borstkas. Wil hij de schare dames rondom zich imponeren? “Nee hoor, ik vind een T-shirt gewoon *ambetant* zitten.” Voor verdere commentaar is hij niet meer te bereiken, want als we opkijken, vliegt hij alweer ondersteboven door de lucht.

(foto Pieter Baert)

Ithaka # 14: Eau Revoir

Een zwembad vol beeldende kunst, vier dagen lang. Wanneer deze Veto op de persen ligt, is het nog twee bange nachtjes slapen voor de Ithaka-organisatie tot op woensdag hun badeenden met een vette plons te water gaan.

Met een visnetje scheppen we Heidi Ballet, stafmedewerkster van LOKO-Kultuurraad (KURA) en samen met een ploeg van twaalf vrijwilligers drij-

vende kracht achter Ithaka, uit het water. Het meest heuglijke moment van deze week? "Het ogenblik dat alles klaar is. Op relatief korte tijd moet er nog heel wat in elkaar gestoken worden. Nu (vrijdag 4 maart, red) is er nog maar één werk af." Het grootst mogelijke succes voor deze dertiende Ithaka? "Dat alle mensen die ooit in het zwembad zijn geweest nu terug komen. Dat we ze kunnen nieuwsgierig maken. Dat zou extreem waauw zijn (lacht)."

Een badmeester heeft geen fluitje

Het zwembad op het Hogeschoolplein is niet meer. Badmeester Guy Marteau kan echter zijn voormalige functie moeilijk achter zich laten en komt iedere dag van het Ithakaproject nog even ronddwalen in het complex. Wij vonden hem tijdens de werken in een van de lege zwembaden.

Veto: *Hoort de badmeester niet op de eerste plaats de man met het fluitje en de strakke zwemshort te zijn?*

Guy Marteau: « Nee! (lacht) Als titel was 'verantwoordelijke' beter geweest. Ik heb hier gewerkt sinds het begin van de jaren 90 en was verantwoordelijk voor het reilen en zeilen van het zwembad. Momenteel ben ik verantwoordelijke in het Boudewijnstadion in Kessel-Lo.»

Veto: *Was het een triest afscheid?*

Marteau: «Weet je, na verloop van tijd ken je het publiek: studenten, studentinnen, leerkrachten L.O. of de mensen van de clubs. Door de jaren scheidt dat een band. Het was hier heel leuk en dat ga ik wel missen.»

Veto: *De muurschildering in de inkomhal mag niet worden beschadigd, werd ons verteld. Wat gaat daar dan mee gebeuren?*

Marteau: «Gaat het mee onder de sloophamer of wordt er een regeling getroffen dat het bewaard moet blijven, niemand weet het. Het staat zo

goed als vast dat het complex wordt verkocht, maar wat ermee gaat ge-euren is de vraag. Ik heb ook al gelezen dat er appartementen zouden komen en er zou al een kandidaat-koper zijn.»

Veto: *We hebben vernomen dat de stad al wat herbruikbaar is, al is komen weghalen, zoals de houten bankjes in de kleedhokjes. Het toeval wil dat een van de kunstenaars die wilde gebruiken.*

Marteau: «Oei! (lacht) Daar wist ik totaal niets van! Als we dat geweten hadden, hadden we een rij laten staan. Sorry, hé. Het meeste dat we nog kunnen gebruiken is weg, maar er staat hier ook veel *ouwen brol*. Het gebouw is dan ook al van 1958.»

Veto: *Voel je je persoonlijk betrokken bij dit kunstproject?*

Marteau: «Toen we hier op 30 januari sloten, dachten we dat het definitief ging zijn, dus ik vind het schitterend dat het toch nog gebruikt kan worden. Ik moet wel eerlijk zijn dat ik in het begin dacht 'wat smijten ze hier nu binnen'. Tot het zwembad verkocht is, blijf ik ook nog verantwoordelijk. Ik doe de deuren open en ik sluit af. Het is niet dat ik meewerk, al interesseert het mij wel, maar wat zij hier organiseren is voor hen. Ik ben benieuwd.»

Scorpio neemt zichzelf op

Ook Radio Scorpio is aanwezig op Ithaka. De Leuvense studentenradio bericht niet alleen over Ithaka in haar programma's *Apropos* en *Scorpioscoops*, maar vormt ook zelf het onderwerp van een installatie van Peter Swinnen. De details begrijpen we zelf nog niet helemaal, maar het komt erop neer dat Scorpio haar eigen programma's beluistert in het zwembad, opneemt en dan weer uitzendt.

Stijn Demeulenaere van Scorpio legt het concept uit: "De mensen van Ithaka hadden ons uitgenodigd om deel te nemen aan het festival. We hebben dan gepraat met Peter Swinnen en hem gevraagd om de frequentie van Scorpio zelf te gebruiken. Hij bedacht toen het idee om *feedback* te creëren door de radio naar Ithaka te *lopen*".

Concreet zal een Scorpio-medewerker door de gangen van het zwembad lopen met een *gettoblaster* in de hand die afgestemd is op 106 FM. Er wordt ook een microfoon meegenomen, waarmee het geluid van Radio Scorpio en de omgevingsgeluiden dus worden opgepikt. Het signaal van de micro wordt dan weer teruggezonden naar de studio, waar het af en toe - drie keer per dag, vier dagen lang - rechtstreeks in de ether wordt gebracht.

Het gevolg is, volgens Demeulenaere, "een *feedbackloop* met daarin pulsen doordat de persoon die de radio draagt beweegt. Als je daar een beetje mee speelt, kan je er echt muziek mee maken. Hopelijk zit het helemaal juist tegen de laatste keer dat we de ether in gaan"

The Love Substitutes

Voorwaar, lieve mensen, een verse band met gevestigde leden zal het oude zwembad doen daveren met hun *riffs*. The Love Substitutes worden op de site van drummer Mauro Pawlowski aangekondigd als *a new noise combo*. De andere leden zijn Rudy Trouvé en Craig Ward op de gitaar en Bert Lenaerts op de bas. Het begon allemaal met de vriendschap tussen Trouvé en Ward, vertrouwt de laatste ons toe.

"Rudy en ik speelden al lang samen, nog vóór deUS, en zonder er echt een groep van te maken. Een jaar geleden rees eindelijk het idee om samen een band te vormen. We vroegen ons

af waarom we dit nooit eerder hadden gedaan. *It was time to have one.*" Ze zochten versterking en vonden uiteindelijk hun gading bij Mauro op de drums, al was dat al even geleden voor hem, en Lenaerts op de bas. "The Love Substitutes zijn niet bedoeld als tijdelijk project," vervolgt Ward, "We zijn nogal enthousiast en tevreden dat onze eerste plaat, *Heaven Hotel Presents meet the Love Substitutes while the house is on fire*, er zo snel was. We willen in elk geval voor onbepaalde duur verder gaan met deze band."

Liefde voor muziek en improvisatie leiden het gebeuren. "We repeteren heel weinig.

Als we live optreden is ongeveer vijftig procent gearrangeerd en vijftig procent geïmproviseerd." Het was trouwens Craig Ward zelf die kwam aanzetten met de groepsnaam. "De naam is niet bedoeld als grap, maar moet ook niet erg serieus opgevat worden. Tja, alles wat we in dit leven doen, is volgens mij een substituuut voor liefde. Werken aan de computer, bijvoorbeeld, *and music, of course.*"

Muziek als liefde dankzij deze vier heren, gratis op donderdag 10 maart om 20u.

Fototentoonstelling STUK

Liesbeth Bernaerts, huisfotografe van het STUK, houdt met haar cursisten een fototentoonstelling in de voormalige kantoren van de Sportdienst in het oude zwembadcomplex. Bernaerts zelf zit in het buitenland, maar Heidi Ballet van KURA valt in om de nodige inlichtingen te verschaffen.

"De cursisten die hebben meegewerkt aan de tentoonstelling volgden de cursus 'voortgezette fotografie' in het eerste semester van dit schooljaar aan het STUK. Ze werden gevraagd om mee te werken aan Ithaka, maar deelname was volledig vrijwillig. Ik vermoed dat iets meer dan tien fotografen hebben toegezegd." Elke deelnemer mocht zelf een thema kiezen. "De onderwerpen van de foto-expositie zijn gevarieerd. De foto's zelf zijn in het kader

van de cursus onder leiding van Liesbeth gemaakt en zijn zowel zwartwit als in kleur. Alle foto's zijn ook ontwikkeld en afgedrukt door de cursisten."

Normaal wordt het werk van de cursisten tentoongesteld in het STUK-café, maar dit jaar werd gekozen om op locatie te gaan, ondermeer ter promotie van de fotografiecursussen. Een catalogus van de fototentoonstelling zal tegen een democratische prijs worden verkocht. Liesbeth Bernaerts heeft overigens ook een filmpje gemaakt van het zwembadpersoneel en dat zal getoond worden op Ithaka.

Meer info over de fotografiecursus en mogelijkheid tot online inschrijven op www.kultuurraad.be

Openingsuren:
woe 9 maart: 20u tot 22u,
do 10 maart: 12u tot 22u,
vrij 11 maart: 12u tot 22u,
za 12 maart: 10u tot 22u.

1. Over maatschappijkritiek en fabels

Kill your darlings, zegt Eva de Leener. Een stelling als een huis. Maar hoe moet je die moorden plegen?

Eva associeert de betegelde kleedkamer waar ze haar werk uitstalt met een kloostergalerij in Lissabon, die ze op reis tegenkwam. De tegels in het Portugese klooster zijn Delfts blauw en de afbeeldingen erop komen uit sprookjes van de la Fontaine. "De la Fontaine geeft in zijn fabels scherpe maatschappijkritiek. Dat wil ik met mijn stelling ook doen", aldus Eva. De muren van de kleedkamer worden bewerkt met graffiti en er hangen tekeningen en foto's verspreid over de ruimte.

2. Binnentreden in de herinnering van een vroegere kleurrijke, levendige ruimte

Onmiddellijk aan de ingang van het zwembad wordt de bezoeker geconfronteerd met een beeld van 'verdwijnen'. De actieve functie van de hal bestaat niet meer. Dit toont kunstenaar Bjorn Heyzak onder meer door het drukke muurschilderij met wit te overtrekken. Ook het loket waar vroeger tickets verkocht werden, verliest haar functie en wordt in het wit gehuld. Wit, zwart en grijs zijn belangrijke patronen waarmee Bjorn de link naar het verleden legt. In de hele ruimte zijn elementen aanwezig die op herinnering wijzen. Waar vroeger aankondigingen van zwemwedstrijden hingen, zijn nu foto's van voormalige werknemers te zien en cactussen nemen de plaats in van de vroegere bloeiende planten.

6. Mannetjes in actie

Nadat het filmmedium door allerlei regimes zoals het stalinisme en het nazisme is misbruikt, blijft er volgens Jeroen Permentier enkel een leegte over in de filmgeschiedenis. Een leegte die je terug moet invullen, met herbruikte materialen bijvoorbeeld. Zo plaatst Jeroen in zijn *Action man journey* plastic Action man-figuurtjes in de hoofdrollen. Deze mannetjes zijn de acteurs in de duidelijk handmatig gefabriceerde filmpjes van Jeroen. Ook hier een videoperformance, niet zo explosief als die van Sarah en Charles, maar zeker even strijdvaardig.

7. Voyeuristische kelderkunst

Samira El Khadraoui, Piet Michiels en Kris Deweerdt maken van de gelegenheid gebruik om terug te blikken op een stukje Leuvense geschiedenis. Ze trekken zich met hun kunstwerk terug onder de grond en geven op die manier het publiek de kans eens een kijkje te nemen onder het waterbassin, een plaats waar mensen zich vroeger wassen.

"We wilden iets brengen in een minder vanzelfsprekende ruimte," begint Samira haar verhaal vrolijk. "We wilden ter plekke filmen en die beelden dan opnieuw projecteren op water." Zo ontstonden twee levensgrote videoprojecties van een badende vrouw. De hele keldersfeer geeft aan deze vreemde mix van het privé wassen in een publiekelijke ruimte een donker kantje.

3. De herinnering van het water wordt vastgelegd in de tegels

Sylvie Janssens gebruikt het voetbad, de doorgang tussen de kleedkamers en het zwembad zelf, als ruimte voor haar project. Ze verwijst naar het verleden, toen plonzende voeten het water in beroering brachten. Dit bewegende wateroppervlak doorbrak daardoor de rechte lijnen van de tegels op de bodem van het voetbad. Hoewel deze voetenactiviteit nu afwezig blijft, insinueert een aangebrachte onregelmatigheid in het patroon van de tegels toch de aanwezigheid van kabbelend water. Het werk past perfect in het artistieke oeuvre van Sylvie, dat telkens geïnspireerd is door begrenzing en onbegrensdheid.

4. Functieloze protheses in de kelder van het zwembad

De installatie van Karina van Heck hangt sterk samen met haar vroegere beeldend werk. Doordat de door haar ontworpen protheses functieloos zijn, moet de bezoeker zelf zijn fantasie loslaten en een functie toeschrijven aan de kunstwerken. Karina wilt ook deze keer met haar werk wijzen op de absurditeit van de huidige vooruitgang van technologieën. De eis tot vernieuwing heeft ook voor het zwembad grondige gevolgen. Dit linkt ze aan de gevolgen van evolutie en aan de eis van perfectie in de technologie. Karina streeft naar het creëren van een merkwaardige ruimte die vragen oproept bij de toeschouwer. Naast de te bezichtigen installaties maakt ze ook gebruik van een film.

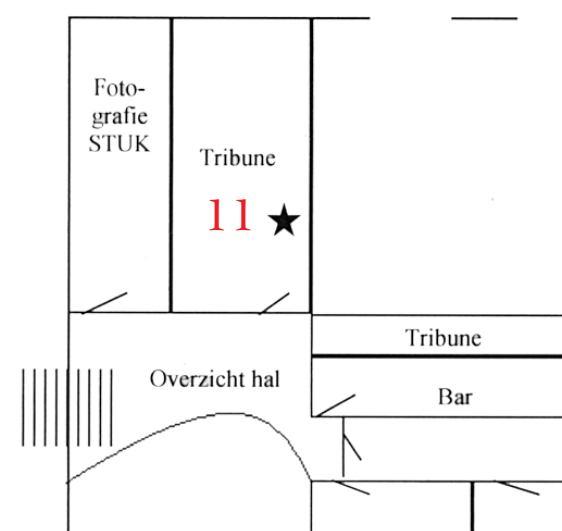
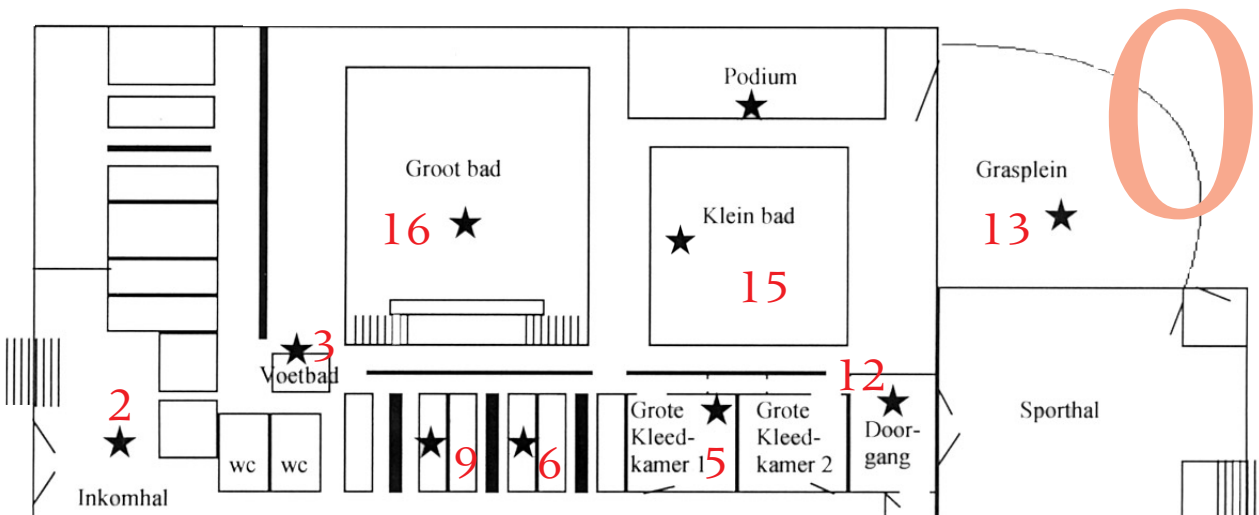
8. Spiegeltje, spiegeltje aan de wand...

Een filterkamer, een vloek en een bassin vol liefde vormen de hoofdingrediënten van dit sprookje. Hoewel het zwembad volledig droog staat, wordt de toeschouwer op zijn weg doorheen de tentoonstelling geconfronteerd met zijn weerspiegeling in water. Mike Michiels manipuleert realiteit en fictie in *Narcissus*.

Kunst hoeft niet altijd te betekenen dat de toeschouwer braafjes van op een afstand een creatie adoreert. *Narcissus* maakt van het publiek een deel van het project, in de stille hoop toch een enkele ijdelteit te mogen ontmaskeren. Waaraan denk jij als je jezelf gespiegeld ziet? Hoezeer zijn we in de ban van onszelf? Lijk ik niet te dik in deze broek? En wie zijn in hemelsnaam die vreemden op de achtergrond?

9. Een 'kanttekening' van schied

Een houten bankje in een kleedhokje, waar menig sportzakje rust van Bart Geerts een heel andere werkelijkheid te verduren. "Mijn op de bankjes gezet, dat je enkel de zijkant ziet, net op ooghoogte een druppel verf langs het doek zien," zegt Bart. Hij beargumenteert van zijn werk als volgt: "Er zijn veel mensen die schilderijen bekijken niet meer van het werk dan een foto in de krant. Toch is het op een dikte, wat niemand beseft. Je kan het vergelijken met de belachelijk klein, terwijl men er een beeld van heeft als is het e...

11. Waterbommen

"We doen plastic flessen met water ontploffen in het zwembad zonder dat er iemand bij is. Het is wel spannend om zien. Het idee is het volgende: het zwembad is leeg en wij willen met geweld het water terugbrengen," verklaart Sarah Deboosere de video-performance zonder titel, *Untitled* dus, die ze samen met elektronisch muzikant Charles Blondeel maakt. De ontploffing wordt op voorhand gefilmd en die montage krijg je te zien in het zwembad. Ze spelen in op de afstand die er bestaat tussen je eigen ervaring en het tweedimensionele beeld dat je te zien krijgt. Charles: "We willen de grens tussen virtueel en reëel bespelen. Het wordt zoals tv kijken."

12. Sterrenbeeld of nachtmerrie

Natalie Vanheule creëerde met *Weight on me baby* het Ravenna van de weegschalen. Een paradijs voor astrologen en slank gebouwde medemensen, een misschien ietwat akelige herinnering aan zwembadhorrors voor de minder afgetrainden onder ons.

Weight on me baby weegt. "Je moet de ruimte overbruggen en op de weegschaal gaan staan. Je ontkomt er niet aan!" Door de toeschouwer te bombarderen tot onderdeel van het werk, haalt Natalie de schaamte en vrees voor het lichaam naar boven. Net zoals mensen zich schamen over hun gewicht, is ook vaak de eindeloze weg van het omkleedhokje naar het water een akelige ervaring. "En als je te beschaamd bent, trek je gewoon een zak over je hoofd!"

Schaduwspel in het machinehok

Van Camp is in feite een klein duo. "Dit is Arno, mijn We maken mijn opdrachten en", stelt ze haar tafelenoot opdracht van Annelies is niet te buizen en geraamten in het machinehok aantrekkelijk door de constructie te laten zijn wil Annelies het gewone en een andere invalshoek geven. Het gebruik van bewegende en wil ik de ruimte zelf tonen," Annelies haar *Navigation light* machinekamer van het zwembad. en verstoken kamertje vinden, naar erg interessant: "Ik wil een dwingen, door schaduwaftekenen van lichtronnen."

Schilderijen

rustte, krijgt in de handen zijn schilderijen worden zo ogte. Je zal dus hoogstens eert de vreemde opstelling critiseren, maar vaak zie je loek gemaakt en heeft het Mona Lisa, die is in feite en reuzegroot werk."

13. 'The entertainer'; een waterballet op gras

De installatie van Judith Peeters bestaat uit identieke paren vrouwenbenen die een waterballet uitvoeren. De gelijkaardige houding van de benen, hun neutrale kleur en hun statische vorm zorgen voor een contrast met de speelse dynamiek van hun actie. Het waterballet wordt niet in het zwembad zelf uitgevoerd, maar op het grasveld buiten. Het gips waaruit de elegante benen vervaardigd zijn, werd eerst met een laag hars en vervolgens met witte lak bewerkt. Op deze manier krijgen de benen het effect van glanzende tegeltjes die typisch zijn voor een zwembad en blijft de connotatie met het zwembad ook buiten op het grasveld behouden.

15. Twee videoprojecties vertolken een levendige dialoog van beelden

Marie Droogmans koos de ruimte achter het kleine zwembad als plaats waar haar gesprek aan de hand van beeldmateriaal zich zal afspelen. Haar installatie *Dialogs* is een dialoog van beelden die op twee lothangende panelen geprojecteerd worden. De ruimte achter het kleine zwembad is een beetje verduisterd, waardoor het spel tussen beweging en stilstaande

poses goed tot uiting komt. De subtiliteit in de beweging van de beelden representeert de eigenschap dat mensen niet altijd zeggen wat ze denken of handelen zoals ze intenderen. Het is vaak de taak van de aangesprokene om de boodschap correct te interpreteren.

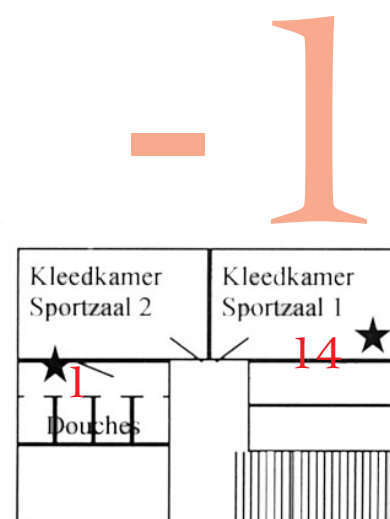
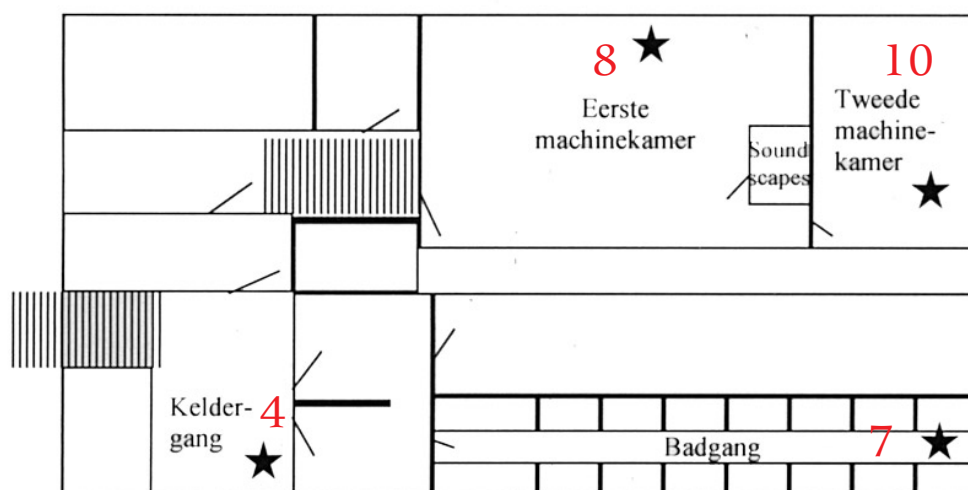
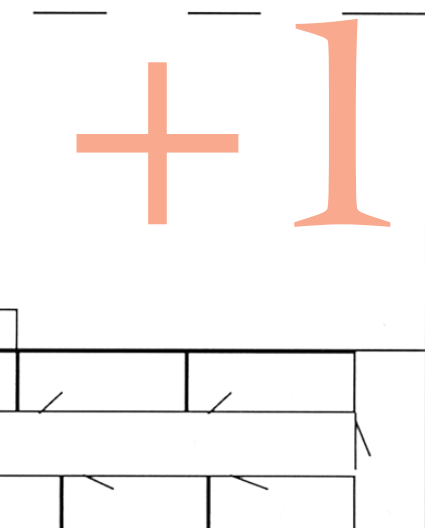
14. Britneys latexpakje inspireert

Een menselijke figuur van latex, via touwen opgeknoopt aan de muren van een zwembadkleedkamer. Het had de openingsscène van een lugubere, erotische film kunnen zijn. De marionet van Heidi Swerts vertelt echter een ander verhaal.

Vanuit haar achtergrond als beeldkunstenaar probeert Heidi de spanning tussen lichaam en ruimte weer te geven. "Met een touw wordt de hele figuur in vierkantjes verdeeld. Door deze touwen dan te verbinden met de tegelwanden, wordt de huid geprojecteerd op de ruimte." Met haar koordendans wil Heidi in de kleedkamer de huid naar buiten trekken, in de hoop een glimp te kunnen laten zien van datgene wat er zich onderhuids afspeelt.

16. 'Ceci n'est pas une piscine'

Kunstenaar Frederik Van Simaey wil de aandacht vestigen op de leegte in het zwembad en plaatst er daarom bewust geen objecten in. Hij schildert enkel de achtermuur met R. Mutt, geïnspireerd door Duchamp die op zijn beroemde urinoir *Fountain* dezelfde handtekening als schuilnaam nalaat. Het lege zwembad wordt daardoor onvermijdelijk geassocieerd met een urinoir. Frederiks readymade is een knipoog naar het urineren dat ongetwijfeld in elk zwembad gebeurt. Hij legt een sterk verband tussen kunst en gebruiksvoorwerpen. De golving op de bodem van het zwembad doet dienst als tribune waar toeschouwers zittend kunnen genieten van een filmpje, gemaakt op basis van fotomateriaal.

Ithaka is als een commerciële zender

Kunstenaar zijn, is dat een beroep? Zo ja, wat zijn dan je werkuren? En als het geen beroep is, wat is het dan wel? Een levenswijze misschien? Maar van wat moet je dan leven? We zetten een kunstenaarsduo tegenover een trio van dezelfde makelij. Een gesprek met jonge kunstenaars, over wat het is, of zou moeten zijn.

Ithaka geeft heel wat kansen aan jonge kunstenaars, achttien in totaal. Hoe staan deze achttien artistieke en soms koppige karakters tegenover een beeldend kunstfestival als dit, volledig draaiend op vrijwilligers. Is professionalisme een *must*, of is kleinschaligheid net de troef?

Nu het zwembad leeg is, is een diepte-interview zonder gevaren. De Brusselse delegatie van de Sint-Lukas Hogeschool met Samira El Khadraoui, Piet Michiels en Kris Deweerdt op de ene startblok, Bjorn Heyzak en Frederik van Simaey van de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Gent op de andere.

Veto: Wat studeren jullie momenteel?

Bjorn Heyzak: «We zitten allebei in het eerste meesterjaar op de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Gent. Onze richting heet 'beeldende kunst en nieuwe media'.»

Frederik van Simaey: «We moeten na dit jaar nog een jaar doen, maar nadien hebben we nog een heel leven voor de boeg.»

Veto: Wat was jullie voorstel voor Ithaka?

Bjorn: «Mijn voorstel was om de gehele inkomhal wit te schilderen, ook over de muurschildering van Cobbaert. De daad van kunstenaar was dan om een kunstwerk te overschilderen, met de wetenschap dat het gebouw toch zou worden afgebroken. Er is dan reactie op gekomen dat ik dat niet mocht doen, omdat men alles wil openlaten voor eventuele bewaring. Het was zeker niet de bedoeling dat te doen als vandenstreek. Was die muur groen geweest, had ik dat nog gedaan. Ik heb dan naar een oplossing gezocht en nu zijn de muren overplakt met wit papier. Het basisidee is de ruimte te begeleiden naar haar geschiedenis. Op het moment dat ik de ruimte toon, is ze nog slechts de herinnering aan haarzelf. De essentie is dat ik alle elementen die verwijzen naar activiteit verwijder en in een wit-zwart beeld plaats.»

Frederik: «Ik ga de handtekening van Marcel Duchamp met verf in de zwembad plaatsen. Er komt ook een video in een van de patrijspoorten, die lichtbronnen onder water. Hoogstwaarschijnlijk komt er ook een toiletrol over de lengte van het zwembad die een baan suggereert naar de wandschildering toe. Die symboliseert het urineren in het zwembad en het urinoir van Duchamp. Het was hij die in 1917 een urinoir als kunstwerk opstelde in New York. Iedereen kon toen bij de *Society of Independent Artists* voor vijf dollar zijn werk voorstellen, als reactie tegen de selectie. Het concept van dat urinoir is verwerkt in deze installatie.»

Bjorn: «Voor sommige projecten werken we samen als kunstenaarsduo, maar voor Ithaka hebben we beiden apart een voorstel ingediend.»

Veto: Exposeren jullie vaak?

Bjorn: «Ja, op eigen initiatief. We organiseren zelf geen tentoonstellingen maar we doen op uitnodiging mee. Niet iedereen doet dat, maar je moet niet gediplomeerd zijn om dit te doen.»

Veto: Is het mogelijk om professioneel als kunstenaar door het leven te gaan?

Frederik: «Natuurlijk is dat mogelijk. Ik ga daar misschien niet mee rond komen, maar het is zeker mogelijk. Het zal voor de meesten niet de hoofdbroek zijn, maar een leuk extra.»

Bjorn: «Er zijn veel mensen die heel hun leven bezig zijn hun leefwereld te uiten door werken te maken. Als anderen daar dan voor willen betalen is dat zeer te appreciëren en als je daarvan kan leven is dat heel mooi. Als kunstenaar mag je jezelf die vraag niet te veel stellen of je durft nergens nog aan te beginnen.»

Veto: Wat vinden jullie van Ithaka?

Bjorn: «Ik apprecieer het als jonge mensen zich op die manier engageren om iets doen, maar het brengt anderzijds met zich mee dat professionaliteit af en toe mankeert, dat de kunstvisie niet altijd even scherp is en dat de capaciteit om met sterke artistieke karakters te werken nihil is. Ze doen hun best, maar je best doen is nooit genoeg.»

Frederik: «Het beste voorbeeld is dat Bjorn werd geselecteerd met het idee om de Cobbaert wit te schilderen. Dan komt hij hier toe om dat te doen en blijkt dat hij niet mag.»

Veto: Naar welk van de werken kijken jullie zelf uit?

Frederik: «Ik kijk vooral uit naar mijn eigen installatie, omdat ik niet goed weet hoe die er juist zal uitzien.»

Bjorn: «Ik denk dat er in de kunst geen winnaars aanwezig zijn. Als je vraagt naar mijn smaak en oordeel zou ik mijn eigen werk kiezen, anders zou ik dat ook niet maken.»

Frederik: «Ik zou dat van Bjorn kiezen en dan dat van mij. Maar dat is eigen aan deze organisatie. Normaal is er voor een tentoonstelling één iemand, de curator, die alle werken bepaalt. Nu is er een selectiecomité dat beslist wat er toegelaten wordt.»

Bjorn: «Het is een compromis dat er te zien is, voor ieder wat wils.»

Frederik: «Zoals een commerciële zender, hé.»

Veto: Wat studeren jullie momenteel?

Samira El Khadraoui: «We zitten alledrie in ons eerste meesterjaar in Sint-Lukas in Brussel. Piet en ik zitten in beeldhouwen en Kris zit in experimentele. Maar het is in beide disciplines de bedoeling dat je je op het einde van de vier jaren daarin ontwikkeld hebt.»

Veto: Wat was jullie voorstel voor Ithaka?

Kris Deweerdt: «Ik had eigenlijk geen zin om alleen mee te doen, omdat ik nog nooit een tentoonstelling had gedaan buiten die van de school. We hebben dan samen drie ideeën ingediend en werden gebeld dat we één van de drie mochten uitwerken. We mochten ze eventueel ook alledrie uitvoeren, maar we kregen hetzelfde budget. Daarom hebben we er dan maar één gekozen waar we wat aan hebben veranderd.»

Samira: «Er komt dus een videoprojectie in de badkamergang beneden. We hebben daarvoor veel ter plekke gewerkt.»

Veto: Is het mogelijk om professioneel als kunstenaar door het leven te gaan?

Kris: «Ik vind kunstenaar nogal een moeilijk woord om jezelf mee te benoemen.»

Samira: «Dat is een heel geladen woord. Voor mij is het vooral de kunst om uit de kosten te geraken. Naast vervoerskosten zaten we met ons budget van Ithaka net goed om al ons materiaal terugbetaald te krijgen. Nu kunnen we nog zaken op school doen, zoals monteren, maar als we daar eenmaal zelf in moeten investeren kan dat misschien tegenvallen.»

Kris: «Iedereen van ons zal dat wel graag doen. Toch denk ik dat je realistisch moet blijven dat dit niet iets is om zomaar als job te gaan uitoefenen.»

Samira: «Op school zijn ze bij de vierdejaars ook bezig aan te geven wat je allemaal kan doen met deze studies. Voorlopig ben ik daar nog niet mee bezig. Ik wil eigenlijk ook niet keihard naar de toekomst kijken. We zien wel wat er komt.»

Veto: Kenden jullie de locatie al voor dit project?

Samira: «Ik woonde vroeger in Leuven, maar nu in Gent. Dat vond ik er wel tof aan. Wonen in Gent, studeren in Brussel en nu terug in Leuven voor Ithaka. Ik wil de komende dagen nog foto's gaan maken van de plekken waar bezoekers van het zwembad normaal niet kwamen. Dat oude hangt daar nu en dat is wel eens fijn. Blijkbaar werden de badkamers beneden trouwens vroeger verhuurd en mijn vader ging daar toen baden.»

Kris: «Er zijn ook niet veel vernieuwingen aangebracht in het interieur doorheen de jaren. Het lijkt nu dat het zwembad al lang leegstaat, maar uiteindelijk is dat nog niet zo lang.»

Piet Michiels: «Wij gingen soms in het zwembad van Leuven zwemmen.»

Kris: «Ik heb een tijdje in Leuven gewoond. Misschien omdat we hier zelf mensen in de buurt kennen dat er ook meer zullen komen kijken.»

Veto: Wat vinden jullie van Ithaka?

Samira: «Ik vind dat de organisatie heel goed draait. Net omdat het door jongeren wordt georganiseerd, biedt het ons de mogelijkheid om nog fouten te maken. De stress is er natuurlijk wel om het goed te doen.»

Kris: «Inderdaad, uiteindelijk zijn wij nog aan het studeren en ik heb tot nu toe nog niet de behoefte gehad om met mijn werk naar buiten te komen. Ik zal wel blij zijn als het allemaal achter de rug is. Gewoon dat alles er staat en dat we tevreden zijn. Dat zal nooit helemaal lukken, maar hopelijk kunnen we alledrie zeggen dat het geslaagd was.»

Veto: Naar welk van de werken kijken jullie zelf uit?

Kris: «Ik kijk eigenlijk naar alle dingen uit. Nu stel ik mij bij bepaalde dingen echt iets voor, maar misschien gaat dat helemaal anders worden. Ik kijk zeker uit naar de films van Jeroen Permentier. Hij gaat met Action Man-popjes filmpjes maken.»

COLOFON

Veto
s-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Medewerkers:

Robin Broos, Benedicte Degraeve, Laurens De Koster, Katleen Gabriëls, Katrien Goossens, Clara Vanmuysen

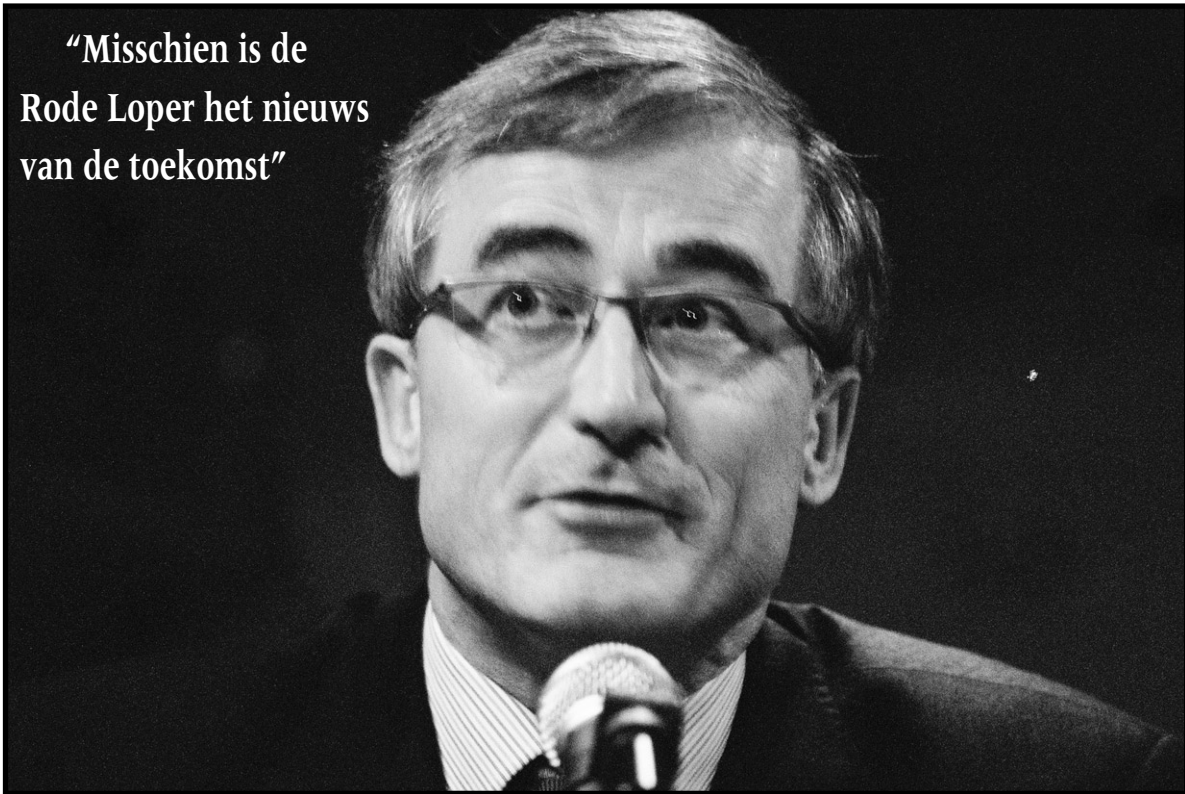
Fotografen:

Pieter Baert, Christophe Ketels, Sebastiaan Lampo

DTP:

Clara Vanmuysen

“Misschien is de Rode Loper het nieuws van de toekomst”

(foto Kobe Van Itterbeeck)

Met enige tegenzin mocht Vlaams minister van Media Geert Bourgeois uitleggen waarom zijn actie tegen het opdraven van politici in amusementsprogramma's op weinig bijval kon rekenen. Zonder namen te noemen somde hij enkele aberraties van zijn collega's op. Een stoer politicus mag op televisie gerust ijsberen in de Noordzee terwijl hij vakkundig een kip de kop afbijt, maar Bourgeois ziet de inhoud toch liever primeren op de vorm.

Tabloidisering

VUB-professor Frank Thevissen is het daar volmondig mee eens. De instant-politicus uit het dolle BV-wereldje brengt in onze talrijke parlementen over het algemeen bitter weinig meerwaarde. De kiezers geven het panel voorlopig ongelijk, hoewel het inderdaad weinig waarschijnlijk is dat de charmante Helmut Lotti onze

volgende minister-president wordt.

De vraag is echter of de populistische golf een gevolg is van de overdaad aan politieke *infotainment* op ons kleine scherm. Journalist Rudi Vranckx, tussen twee oorlogen even in zijn veilige Leuvense thuishaven, vindt alvast dat je politiek toegankelijk mag brengen. Het publiek is immers mee met deze trend die volgens onderzoek ook vrouwen en kinderen met politiek in contact brengt. Knack-hoofdredacteur Rik Van Cauwelaert merkt dat de druk om te scoren toch een zekere *tabloidisering* met zich meebrengt. Een weg terug zien de panelleden niet direct, een flits op televisie bespaart de handjesschuddende politicus immers veel pensenkermis.

De relatie tussen media en politici is bijzonder complex en afhankelijk van de omstandigheden, beiden een deel van de agenda. Geert Bourgeois wijst erop dat partijen vaak zelf *scoops* aanleveren waar

OORGETUIGEN: DEBAT MEDIA EN POLITIEK

Pensenkermis voor Darfur

Persvrijheid is een hoog goed voor elke zelfverklaarde democraat, maar ook in ons studentenwereldje blijft een onafhankelijk *gazetje* als Veto onder vuur liggen. Radio Scorpio wilde graag de mening horen van enkele eminenties over de moeilijke relatie tussen media en politiek en koos als perfecte locatie het café met de welluidende naam Libertad.

Herman Loos

de media gretig op springen. De echte, diep-gravende *fond* is echter uit de berichtgeving, enkel het verbaal geweld wordt gecoverd. Televisie brengt immers wat 'de mensen' willen zien.

De vloedgolf aan tsunamiberichtgeving haalde het daarin moeiteloos van het zoveelste Afrikaanse conflict. "Er komen nu eenmaal weinig West-Vlamingen in Darfur", analyseert Van Cauwelaert. Toch wil niemand scherp uit de hoek komen over de verwording van de tsunami tot een waar media-evenement. "Natuurlijk moet de overheid meer doen voor het Zuiden." Het klinkt vreemd, zo uit de mond van Geert Bourgeois, die het wel degelijk over Afrika heeft, een regio die vrij moeilijk bereikbaar is voor vrachtwagens met nepgeld.

Veldrijders

Het draait voor politici en media dus om één ding: de concurrentie vliegen afvangen. Rudi Vranckx weet dat vele politici staan te springen om in Ter Zake te komen. Daar haspelen ze een ingestudeerd nummertje af, netjes voorbereid door een legertje spin doctors. De politieke marketing in Vlaanderen blijft echter folkloristisch, afgewogen tegen het Angelsaksische voorbeeld waar voor elke journalist twee communicatieadviseurs rond een politicus dartelen.

Thevissen ziet eveneens dat het vet een beetje van de soep is inzake politieke berichtgeving. Hij vraagt zich oprecht af of de Rode Loper het nieuws van de toekomst is. In de VRT-gebouwen rollen nieuwsdienst

en roddelploeg immers regelmatig vechtend over de vloer voor een primeurtje. Van Cauwelaert zet het vizier even op scherp. "Als het te complex is om op televisie uit te leggen, kom je met een schandaal weg. Kijk maar naar Flahaut, de grootste stoethaspel die ooit op Defensie heeft gezeten. In het brandwondencentrum volgt men enkele mensen die verklaren dat het allemaal toch niet zo dramatisch is, waarna Siegfried Bracke deze klucht afkondigt als een staaltje van *embedded journalism*."

Kan men dan over de media spreken als vierde macht? Geert Bourgeois vindt een vrije pers noodzakelijk maar is wel op zoek naar een controlerend orgaan. Het kan immers niet dat in de Zevende Dag veldrijders omstandig van dopinggebruik worden beschuldigd terwijl daags nadien blijkt dat het loos alarm was. Wie controleert immers de journalist? "Ik hoop dat in Irak zo weinig mogelijk mensen zijn controleren", grijnst Vranckx. "Ik probeer wel mijn stuk van de waarheid te brengen, de deontologie in acht genomen." Van Cauwelaert vindt foute berichtgeving alvast een ernstige zaak en betreurt dat op televisie geen recht van antwoord bestaat. "Je moet de impact van zo'n rechtzetting niet onderschatten."

Ten slotte mag Scorpio nog even voor eigen winkel spreken. Op sympathie van het panel kunnen ze rekenen, overheidssteun krijgen ze niet losgepeuterd. Van Cauwelaert koestert echter geen illusies: "Werken zonder reclame-inkomsten is vrijwel onmogelijk."

Over kijken en bekeken worden

Sinds 25 januari hangen in literair café Van de Velde foto's van de Vlaams-Brabander Steven Massart. Deze jonge fotograaf studeerde in 2000 af aan Sint-Lukas in Brussel en is al meer dan tien jaar actief met fotografie bezig.

Massart legt diverse onderwerpen, gaande van landschappen tot theaterstukken, vast op de gevoelige plaat, maar de foto's die ophangen in het Leuvense literaire café hebben één centraal thema. "Deze tentoonstelling gaat over mensen in allerlei situaties die actief kijken", zegt Massart: "De rode draad is dus kijken en bekeken worden." Op de vijftienving te bezichtigen foto's, zowel zwart-wit als in kleur, staat op zijn minst één iemand in de kijker, al weet de geportretteerde dat misschien zelf niet. Massart houdt er namelijk niet van om zijn onderwerpen te regisseren of iets in scène te zetten.

De voorbije jaren trok hij onder meer naar Turkije, Spanje en Malta, alwaar hij telkens spontaan foto's van mensen maakte. Een aantal van deze 'vakantie-foto's' zijn onderdeel van de tentoonstelling. De andere foto's zijn dicht bij huis gemaakt. Massart vereeuwigde onder meer mensen in Knokke, Leuven en in zijn thuisstad Tienen. Resultaat van deze

uitstapjes zijn niet-geregisseerde reportageportretten.

Het valt op dat bij geen enkele foto een titel of datum staat. Massart hecht daar, naar eigen zeggen, niet zoveel belang aan, al houdt hij voor zichzelf wel een databank bij. Als we hem vragen naar zijn favoriete foto van de expositie duidt hij er twee aan. De eerste is de foto van de *flyer*; hierop staat een mentaal gehandicapte Turkse jongen centraal die een schuchter jongetje tegen zich aandrukt. De andere is een sfeerbeeld van de Bevrijdingsfeesten in Tienen waarop een zwart jongetje met een legerhelm, een typisch oorlogsbeeld, staat.

Massart stelde zijn werk reeds tentoon in Lovenjoel, Hasselt en Brussel en een resem exposities, ond'or meer in Ieper, volgen nog. "Het plezier van het tonen is voor mij het belangrijkste. Al de rest, zoals naambekendheid, is mooi meegenomen," aldus Massart.

(kg, kp)

De tentoonstelling loopt tot maandag 28 maart in café Van de Velde, complex Tweebronnen, Diestsestraat 49/Rijschoolstraat 4, vanaf 9.30 uur, zon- en feestdagen gesloten. Toegang is gratis. De foto's worden te koop aangeboden. Meer informatie op www.stevenmassart.be en www.expovandevelde.be

PROFESSIONELE BACHELOR OPLEIDINGEN

- Bedrijfsmanagement
- Biomedische laboratoriumtechnologie • Chemie
- Office management • Onderwijs, Kleuteronderwijs
- Onderwijs, Lager onderwijs
- Onderwijs, Secundair onderwijs • Sociaal werk
- Toegepaste informatica • Verpleegkunde
- Voedings- en dieetkunde • Vroedkunde

INFODAG
woensdag
16 maart 2005
van 14 uur tot 16.30 uur

www.khleuven.be
016 39 86 60 - info@khleuven.be

KHLEUVEN VOEL DE VONK

KATHOIEKE HOOGESCHOOL LEUVEN

4: Het politiehuis

Veto loopt zes weken lang de deuren plat van markante gebouwen waar we het gissen naar hebben wat er achter de gevels schuilgaat. Deze week houden we halt op de Philipssite. Naast een postkantoor, de Philipstoren, het Ubicenter en Sportplaza bevindt ook de eengemaakte politie zich op dit postindustriële gebouwencomplex.

Robin Broos & Christophe Ketels

Het basisconcept van de Philipssite komt van de Italiaanse architect Also Rossi, die door de Hasseltse De Gregorio en Partners was aangeworven om dit project mee uit te werken. Het politiehuis valt op door de zachte, lichtblauwe kleur op de voorgevel (2). Veto heeft een afspraak met studentenagent Hans "Sammeke" Gooris (1 links) en commissaris intern toezicht Walter Vranckx (1 rechts). "Eigenlijk verschilt de politie niet veel van een gewone onderneming. Dat is ook logisch. We zitten met een groot budget en dat moeten wij dan ook als een goede huisvader beheren," begint Walter. En dat gebeurt natuurlijk. Beneden in het gebouw is het grote onthaal, met de jeugd en sociale dienst en de *preventiewinkel*. Deze laatste staat open voor inwoners van Leuven om bijvoorbeeld beveiligingen van huizen te belichten, maar ook andere aspecten van misdaadpreventie te tonen.

Vanuit het onthaal kan je naar de verhoorruimtes worden geleid. Deze zijn postmodernistisch in de muren van het onthaal ingewerkt en geluids dicht om de privacy te bevorderen. "Blijkt nu dat de verhoorde staat gesignaleerd voor gevangenneming, dan neemt men deze mee naar de niet-publieke ruimte," laat Walter weten. Het politieggebouw is ontworpen als een 'H'-vorm, waardoor de centrale diensten, gelegen in het middenstuk waar ook de verhoorruimtes op uitgeven, onmiddellijk bereikbaar zijn voor alle eenheden. Het verdere concept van het politiehuis zit telkens in een aantal kleinere bureaus met daarrond grotere werkzalen. "Een aantal kleinere cockpits en een grote redactiezaal," aldus Walter. Telkens we voorbij nieuwe bureaus komen dienen we iedere aanwezige de hand te drukken. "Bij de politie is het de gewoonte om elke collega, de eerste keer je hem of haar tegenkomt die dag, een hand te geven," verklaart Hans. Zolang ze niet doorknijpen kan het geen kwaad. Bovendien merken we op dat vele van de werkruimten verduisterd zijn langs de kant van de gang, zodat je in de cockpits een beetje meer privé zit (4). Op het gelijkvloers bevinden zich ook ruimtes waar briefings voor grote ordediensten kunnen plaatsvinden. Bijvoorbeeld tijdens de wandeltocht van de NSV in december. "Met de NSV hebben wij qua ordedienst geen probleem, maar wel met tegenmanifestanten."

Even verderop ligt de *dispatching*. Veto krijgt een primeur: "Zelfs Hans mag hier anders niet komen, jullie zijn de eerste externe mensen die de toelating krijgen," weet Walter. Toegangscontroles of het cellencomplex, het kan allemaal vanop de televisiezuilen worden gevolgd (3). "Ook de camera's die er in Leuven komen zullen van hier bekeken worden. In juni is dat operationeel, zeker weten." Het cellencomplex zelf ligt nu vlakbij. Fouilleren, vingerafdrukken nemen of een irisscan, ze hebben ieder een eigen lokaaltje, chronologisch volgens hoe de opgepakte binnenkomt. In de *line-up zone*, waar een verdachte tussen anderen wordt geplaatst, kan iemand achter spiegelglas aanduiden wie het is. De cellen (5) zelf liggen aan de achterzijde van het gebouw, omdat de wet voorschrijft dat deze mensen niet nodeloos aan publiek mogen worden blootgesteld. De cellen zijn leeg, dus kunnen we ze zelf eens uitproberen. Deze cellen zijn doorgangscellen. Gewoonlijk, als je bijvoorbeeld straalbezopen bent, zit je hier maximaal twaalf uur. Er is ook een douchekamer voor als er mensen binnenkomen met minder hygiënische kwaliteiten. Het water van de douches, maar ook het doorspoelen van de toiletten in de cellen gebeurt van buitenuit door de bewakers. Dit opdat de cipiers niet gepest kunnen worden. Ook een keukentje is aanwezig, zodat arrestanten een kant-en-klare maaltijd kunnen krijgen, die ook wettelijk voorzien is. "Voor alle duidelijkheid, niet bij openbare dronkenschap," meldt Hans. Een grote opsluitruimte voorziet plaats voor een honderdtal individuen die bijvoorbeeld tijdens de eerder vermelde NSV-tegenbetoging kan worden ingezet.

Op de eerste verdieping zit de federale politie en nog een verdieping hoger de lokale politiezone. Het korps van Leuven bestaat uit een aantal grote zuilen zoals de wijk- en interventiedienst, mobiliteit en bijzondere recherche die vanuit de stafdienst worden geleid. Vooraan in het gebouw bevindt zich nog een derde verdieping met een bibliotheek en een labo. Aan de achterzijde is het gebouw lager, om niet te opvallend te zijn in het zicht van de wandelaar in het toekomstige *romantische park*. Voor we vertrekken vraagt de commissaris dat Hans ons nog een keer wijst op het studentenbeleid. "Samen met de K.U.Leuven, de stad Leuven, de politie, LOKO-Kringraad en Sociale Raad loopt een project rond veiligheid op lange termijn. Vanuit de basis kan ieder op zijn eigen manier bijdragen om bepaalde gebieden veiliger te maken." Om af te sluiten, laten we vooral niet vergeten: "de politie laat de burger nooit in de steek," aldus commissaris Walter.

1

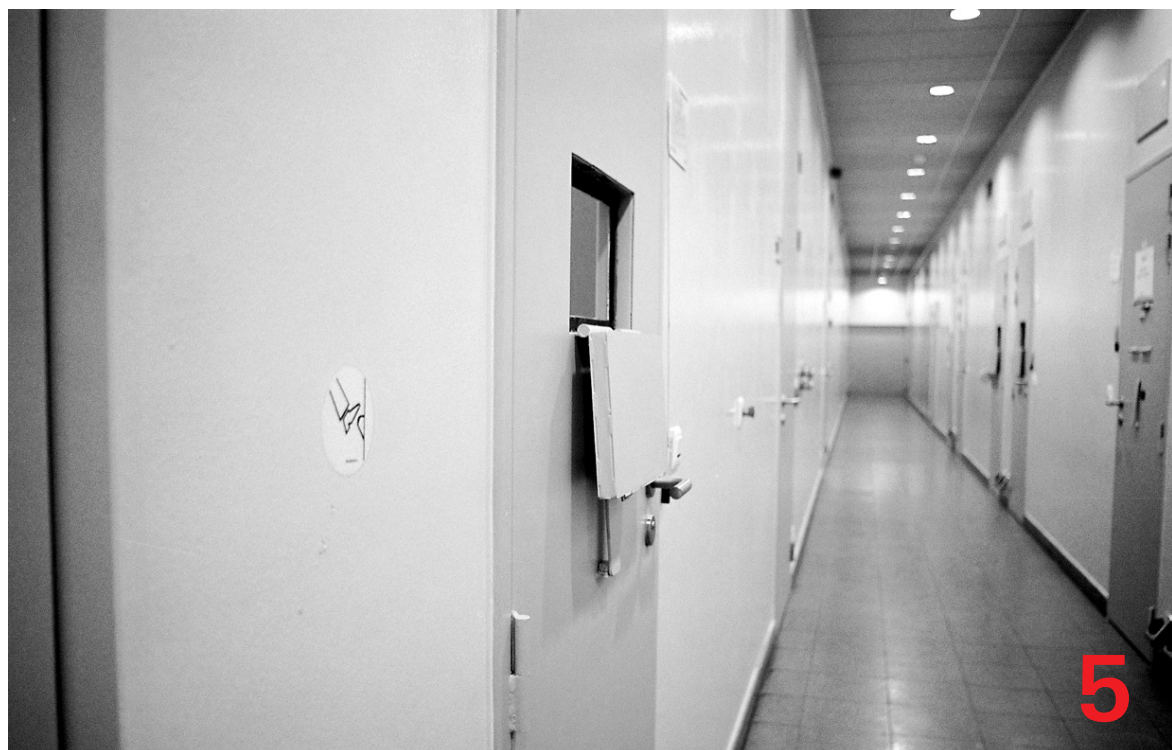
2

3

4

5

Meisjes achter de bar

Wiskunde, wie heeft er geen negatieve ervaringen met dit vak? "Studenten informatica zijn nerds", zegt het bekende cliché. En natuurkunde, wat was dat ook alweer? Deze drie faculteiten runnen samen de studentenkring Wina die steevast elke woensdag onderdak vindt in de RC bar van studentenwijk Arenberg. Benieuwd of hier zwaar gefeest wordt.

Sophie Beyers

Woensdagavond, alles is spierwit en het blijft maar sneeuwen. In studentenwijk Arenberg, meer bekend als 'de Cité', vinden we na even zoeken de fakbar van Wina, verstopt onder Alma drie. De lichtjes van de discobal schijnen al door het raam naar buiten. Wanneer we binnengaan, blijkt echter dat de avond nog niet echt is begonnen. Aan één tafeltje zit een aantal studenten met een pintje gezellig te keuvelen. Achter de bar treffen we drie meisjes aan, het is dan ook nog maar tien uur.

We beginnen ons gesprek met de barverantwoordelijke Niels. Vriendelijk als hij is, biedt hij ons meteen een drankje aan van het huis. Ondanks de uitgebreide bierkaart, houden we het bij een pintje en een cola. Ondertussen vertelt Niels dat het heel normaal is dat er nog geen volk is. Deze fakbar loopt normaal pas tegen elf uur vol. Daarna zetten we ons bij het groepje dat al voor ons aanwezig was, zeg maar de échte 'die hards'. Deze eerstejaarsstudenten onthalen ons vriendelijk aan hun tafeltje en vertellen een aantal leuke weetjes over de bar. Nog later op de avond verschijnt Martijn en komt mee aan onze tafel zitten. Hij staat ons met plezier te woord en ons gesprekje is erg gezellig.

De Winabar is alleen op woensdagavond open. Op de andere avonden behoort deze bar toe aan de rechtmatige eigenaar en dat is het recreatieteam van de Cité. Wina zoekt op die dagen andere oorden op om haar vele activiteiten te kunnen laten doorgaan. Aangezien de fakbar niet binnen de ring ligt, moet ze het voornamelijk hebben van studenten die daar in de buurt op kot zitten. De klanten bestaan dan ook voornamelijk uit de inwoners van studentenwijk Arenberg. De bar kent een redelijk vast cliënteel.

Travestiet

Wekelijks wordt er een actie gedaan in de bar, bijvoorbeeld vorige week was dat zes pintjes voor vijf euro. Vandaag kan je genieten van vijf bitterballen voor amper vijftig cent en een wit wijntje voor tachtig cent. Daarnaast wordt deze woensdagavond ook meestal ingekleed rond een bepaald thema. Momenteel is de 'eerste bachbar' aan de gang. De studenten die allerlei activiteiten regelen voor eerste bac, zoals dat tegenwoordig heet, staan vlot achter

de toog te tappen. Het is nog even wachten op de eerstejaars die vlot komen bestellen. Voordien werden reeds een Ierse avond, een travestietenavond met een heuse miss- en misterverkiezing, een proffentap, etc. georganiseerd. Vooral de travestietenavond had veel aantrek. Jongens in korte rokjes en (lange) rokken paradeerden om de titel van Miss travestiet te bemachtigen.

"Wanneer 'Les Lacs du Connemara' wordt gespeeld, draait het uit in een orgie"

Van faculteiten als informatica, natuurkunde en wiskunde is algemeen bekend dat ze meer bestaan uit jongens dan uit meisjes. In de bar is dit verschil niet zo groot. Beide geslachten hebben duidelijk hun weg gevonden naar de fakbar. Naast studenten, kent de Winabar ook nog een aantal opmerkelijke klanten. Zo zijn enkele oud-studenten die ondertussen assistent zijn aan de faculteit, nog steeds klant. Ook is er een biologiestudent die, toen hij in zijn eerste jaar begon met informatica, zijn hart in deze fak heeft verloren en hier nog steeds zijn pintje komt drinken. Toch vertelt Martijn ons dat er vroeger meer klanten waren dan nu. Er zijn verschillende factoren die daarvoor hebben gezorgd. Vroeger was de RC bar elke dag open; één dag in de

week door Wina en alle andere dagen door het Citéteam. Dit is niet meer het geval. De RC bar is nog maar enkele avonden in de week open, uiteraard sowieso op woensdag. Daarnaast hebben ze in het eerste jaar een leuk lessenrooster dat voornamelijk bestaat uit lessen die 's morgens worden gegeven. Ten slotte is er in het algemeen ook een neerwaartse trend te bemerken in het uitgaan van de student, althans die van deze faculteiten.

Surfen

De bar wordt gerund door een vaste ploeg van ongeveer negen man. Elke week komt er drie man tappen, meestal meisjes. Naast deze vaste ploeg geven zich voortdurend talrijke vrijwilligers op die ook geregeld helpen. Wanneer de examens naderen, durft dit vrijwilligersaantal wel eens drastisch dalen. Maar geen nood, het straffe barteam blijft tot aan de blok trouw op post. Tijdens de blok en de examens wordt de bar gesloten. Het barteam staat elke woensdagavond paraat van ongeveer negen uur totdat de fak volledig is leeggelopen. Dit einduur verschilt van week tot week, maar over het algemeen sluit men tegen een uur of vijf. Wanneer de laatste student is buitengewaggeld, wacht het team nog een zware taak: de hele fakbar moet worden opgekuist. De vloer moet met nat worden gedaan, de wc's moeten weer normaal kunnen functioneren, de drank moet worden nageteld en de verstopte hoopjes kots moeten worden verwijderd. De dag erna wordt de keet immers gecontroleerd door het Citéteam.

Bij de drie tappers is er ook altijd iemand die zorgt voor de muziek, de zogenaamde dj. De Winabar is uitgerust met twee heuse cd-spelers, zodat een vlotte overgang tussen de verschillende liedjes kan worden gegarandeerd. De bar bezit over een hoop eigen Wina-cd's die niet helemaal legaal samengesteld zijn, maar wel zeer goede muziek bevatten. Al genietend van deze muziek, kan je je ondertussen wagen aan een 'sjotterke'. In de bar staat immers een voetbaltafel. Vroeger was het gratis, maar nu moet je betalen. Enkele stamgasten verzinnen er wat op en zetten een bierviltje tegen de goal om zo enkele euro's uit te sparen.

Ook de Winabar heeft te kampen met de typische fakbar-kwaaltjes. Zo is ze bekend voor zatte bedoeningen, verstopte wc's en ga zo maar door. Het 's morgens vinden van een in slaap gevallen stamgast op de wc gebeurt niet meer, aangezien het sinds kort ook verplicht is om na sluitingstijd de toiletten te kuisen. Jongens die ooit een wc-deur hebben uitgebroken om er op te kunnen surfen, is dan ook het enige straffe wc-verhaal waar sindsdien om gelachen kan worden. Af en toe durft een vervelende klant het wel eens zo uit te hangen, dat hij vriendelijk verzocht wordt het etablissement te verlaten. Dit gebeurt gelukkig maar heel zelden en nooit met vaste klanten.

(foto Jona De Beuckeleer)

Een gemiddelde Wina-avond komt rustig op gang, maar durft wel eens zeer uitbundig te eindigen. Blijkbaar danst de gemiddelde Wina'er graag. In de late uurtjes, nadat er al voldoende vloeiend de revue gepasseerd is, staat elke klant op de dansvloer. Zeker wanneer er bepaalde liedjes, zoals 'les Lacs du Connemara', worden gedraaid. Iedereen zet zich dan spontaan in een kring en doet mee. Daarbij is het noodzakelijk dat de tafels -zeker als er glazen opstaan- aan de kant worden geschoven. De Wina'ers geven een aantal extra dimensies aan de gekende dansjes zodat er een echte eigen Winadans ontstaat. "Dit kan wel eens eindigen in een soort orgie", aldus Martijn. Voor de mensen die niet op kot zitten, is er een oplossing gevonden. Zij brengen hun slaapzak mee en kunnen 's avonds in de Winakelder (lees: bergkot) overnachten.

Ondertussen is het bijna twaalf uur en het volk is binnengedruppeld. De fakbar is niet overvol, maar er hangt des te meer een gezellige sfeer. Het cliché dat de gemiddelde informaticus een nerd is, strookt niet volledig met de aanwezige informatici in spe. Maar volgens Martijn bestaan er twee soorten; enerzijds heb je diegenen die alleen het interieur van hun kot kennen en anderzijds zijn er de ontzettende waco's. Deze laatste soort kent de buitenwereld niet enkel virtueel maar loop je hier ongetwijfeld tegen het lijf.

Geografisch gezien ligt de RC bar niet ideaal, namelijk onder Alma drie in de Cité en dus buiten de ring. Vanbuiten heeft het, met zijn grote vitrine, iets weg van een gemiddelde bakker of boetiek. Dit grote raam is wel handig voor de stamgasten zelf die zo kunnen zien wie er allemaal aankomt. Binnen is het gezellig. De bar bestaat uit één grote ruimte die gevuld is met de traditionele toog, wat tafeltjes en krukken en een 'sjottertafel'. Naast de pas

tegen twaalf uur loopt de bar voller. Het cliënteel bestaat uit zowel meisjes als jongens, alhoewel het mannelijk geslacht meer vertegenwoordigd is. Speciale eigenschappen die de mens wel eens durft toeschrijven aan de gemiddelde informatica- of wiskundestudent vallen niet meteen op. Wel opvallend is dat bijna iedereen elkaar kent. Klanten die, omdat ze toevallig voorbijlopen, sporadisch binnen en buiten lopen, zijn er niet.

Last van burens, heeft de bar niet. Of beter gesteld, er zijn geen burens die klagen over geluidsoverlast. Dit is zeer makkelijk te verklaren door het feit dat de bar gewoonweg geen burens heeft. De naaste omgeving bestaat uit uitgestrekte grasvelden en een gesloten Alma drie. Het barteam hoeft dus niet te investeren in stewards.

Ondanks het weinige cliënteel, hangt er een zeer gezellige sfeer. Dat heeft te maken met de goede muziekkeuze van de dj enerzijds en het warme onthaal van de meeste cafégangsters anderzijds. De Winabar is misschien geen prototype van een gemiddelde fakbar, maar is zeker en vast thuis in het creëren van gezelligheid.

2de handscomputers met 1 jaar garantie

Promoties:

!! PII laptop IBM 225 € !! !! 20" scherm EIZO 150 € !!

Kijk op www.recupc.be

voor het volledige aanbod van

schermen, pc's, laptops, onderdelen

Recupc VZW Oude Diestesteeuweg 3 3010 Kessel-lo

info@recupc.be

Tel 016/25.91.03

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U.Leuven

K.U.Leuven gesigndeerde artikelen

K.U.Leuven boetiek

Oude Markt 13

B-3000 Leuven

open op wekdagen van 10u. tot 12u. en van 14u. tot 16u.

tel. +32 (0)16 32 40 16

(advertentie)

KRUISWOORDRAADSEL

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2		■							■	
3			■					■		
4				■			■			
5						■				
6					■					
7				■			■			
8			■					■		
9		■							■	
10										

Horizontaal

1 Mooiste West-Vlaamse woord 2 Tijdelijk politiek verbond 3 Directeur-generaal - Lichaamsdeel - Procureur-generaal 4 Grof - Nomen nescio - Munt 5 Woedt - Vrouwjesdier 6 Nevelsluier - Truc 7 Engels woord met honderden betekenissen - Achter - Pausnaam 8 Oude Testament - Lading - Laatstleden 9 Vruchten 10 Oproepen

Verticaal

1 Antwoord 2 Spit 3 Pers. Vnw. - Ongeschonden - Autokenteken Bulgarië 4 Hoofddekse - Stoomschip - Bulgaarse munt 5 Gedroogde vrucht - Luchtvaartorganisatie 6 Voedsel - Waar je inkopen betaalt 7 Leermoment - Meisjesnaam - Voorzetsel 8 Gedaan en laten - Automerk - Na dato 9 Figuur uit Kulderzipken 10 Tegengestelden

Dries De Smet

KRISKRAS Wedstrijd

3 weken 3 vragen 1 winnaar

Los één van de vragen op die je drie weken lang in Veto vindt en mail je antwoord naar info@kriskras.be vòòr 27/03/05.

De winnaar wordt op 28/03 geloot uit de juiste antwoorden en ontvangt een KrisKrasreischeque ter waarde van 500 euro!

Eén inzending per week per persoon toegelaten.

VRAAG 1:

In welk land kun je in het Kakum National Park op de toppen van het tropisch regenwoud lopen via touwbruggen?

Alle antwoorden zijn te vinden op www.kriskras.be

WWW.
KRISKRAS
.BE

KrisKras
VZW

GROEPSREIZEN

VOOR JONGEREN

VAN 18 TOT 30 JAAR

(advertentie)

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 31
Nummer 16
7 maart 2005

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Verantwoordelijke uitgever:
Wim Gemoets

Hoofredacteur:
Ben Deboeck

Redactiesecretaris:
Wim Gemoets

Redactie:
Joris Beckers, Katleen Gabriëls, Clara Vanmuysen & Hanne Vermeiren.

Medewerkers:
Shiva Afshoon, Pieter Baert, Joris Beckers, Sophie Beyers, Charlotte Bouckaert, Robin Broos, Jona De Beuckeleer, Ben Deboeck, Benedicte Degraeve, Laurens De Koster, Bram Delen, Nele De Meyer, Dries De Smet, Ralf Eicker, Frederik Francois, Katleen Gabriëls, Wim Gemoets, Maarten Goethals, Katrien Goossens, Stijn Jodts, Christophe Ketels, Sebastiaan Lampo, LOKO, Herman Loos, Kristof Peroons, Anne Ruetten, Tom Van Bresseghem, Gijs Van Gassen, Pieter Van Hoof, Kobe Van Itterbeeck, Clara Vanmuysen & Hanne Vermeiren.

DTP:
Joris Beckers, Robin Broos, Ben Deboeck, Wim Gemoets, Gijs Van Gassen, Clara Vanmuysen & Hanne Vermeiren.

Eindredactie:
Joris Beckers

Internet:
www.veto.be
www.photoblog.be/veto

Nieuwsgroep:
kotnet.veto

Publiciteit:
Alfaset cvba - Leen Cuypers
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempeland (Herentals)

Oplage:
9000 exemplaren

ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, Internet, een positieve teneur, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. **Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be**

Alfa

• 07/03 om 21u: Decadente thema-avond (Fak Letteren). • 08/03 om 21u: Turkse cocktailavond (Fak Letteren). • 09/03 om 22u: Fuif (Blauwe Kater). • 10/03 om 20u: Cantus (Toewip). • 11/03 om 08u: Ontbijt (Fak Letteren).

Apolloon

• 10/03 Jungle fever-td (Waaiberg).

Ekonomika

• 10/03 Aqualibi-td.

Farma

• 08/03 Assistententap (Capsule). • 10/03 Soirée Prostituee (Capsule).

Medica

• 09/03 om 20u: Aperitiefconcert (PDS).

Pedagogische kring

• 07/03 Pedagogische week met films, picknick, ... (t.e.m. 10 maart). • 09/03 Pedagogische week (Capsule). • 10/03 Pi on stage (Lido).

Politika

• 09/03 om 20u: Ex-Pol&Soccersdebat (AMW).

Psychologische kring

• 09/03 Libidonacht (Lido). • 11/03 Galabal (De Bunswyck).

VRG

• 08/03 om 20u: Avant premiere 'Mitch' (Kinopolis). • 11/03 om 22u: Galabal (Concert Noble).

VTK

• 12/03 om 23u: Galabal (La Ramée, met busdienst vanaf Arenbergkasteel).

MAANDAG

20u **LEZING** *The international criminal court*, in MSI 03.18, toeg. gratis, org. KIB.
20u **DEBAT** *Blauwe maandag met Martin De Vlieghe* (Nova Civitas), in Notre

Dame, toeg. gratis, org. LVSV.

DINSDAG

DEBAT *Biodiversity and development: marriage or divorce?* org. CADES.

Train je in stressbeheersing

Het Psychotherapeutisch centrum voor studenten organiseert na de paasvakantie opnieuw een training in stressbeheersing. In zes avondlessen krijg je uitgebreid informatie over stress, angst, depressieve gevoelens en slaapproblemen. Tegelijk leer je aan de hand van concrete tips en praktische vaardigheden om hier beter mee om te gaan. De training is te vergelijken met een les: je hoeft niet zelf aan het woord te komen, je mag gewoon luisteren.

Bovendien krijg je een handboek als leidraad. Hiermee kan je na elke les zelf aan de slag.

Data: do 21/4, do 28/4, di 3/5, do 12/5, do 19/5 en di 24/5 2005, telkens van 18u30 tot 20u30.

Prijs: 80 euro (het handboek en een CD-rom met relaxatie-oefeningen inbegrepen).

Voor meer praktische informatie en om in te schrijven (vóór 2 april!): www.kuleuven.be/gezondheid/stress.htm

JCW JEUGD, CULTUUR EN WETENSCHAP
LANDELIJK BRYENDE JEUGDVERENIGING

ZOEKT VRIJWILLIGERS VOOR HET BEGELEIDEN VAN WETENSCHAPS- OF ARCHEOLOGIEKAMPEN

BUITENKANSJE VOOR ALLE GEÏNTERESSEERDEN IN ARCHEOLOGIE: OPGRAVING IN TSJECHIE

MEEER INFORMATIE? BEL 02 252 58 08, MAIL NAAR INFO@JCWEB.BE OF NEEM EEN KIJKE OP WWW.JCWEB.BE

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U.Leuven?
Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

<http://www.kuleuven.ac.be/nieuwsbrief>

(advertentie)

Cultuurkalender

Toneel

Dinsdag 08/03 en woensdag 09/03: STUK, Naamsestraat 96

Dood Paard: Atreus & Thyestes, 20u30

Muziek

Woensdag 09/03: Romaanse poort

Vlaams Radio Koor: Canto General, 20u

Zaterdag 12/03: Minnepoort

Papillo met o.a. Koen de Cauter, 20u

Expo

10/03 tot 22/04: Universiteitsbibliotheek, Ladeuzeplein 21

Monumenta Cartographica, ma-do 9 tot 20u30, vr 9-17, za 9-12u30

31/01 tot 12/03: Kunstacademie De Lei, Dirk Boutslaan 60-62

Mozart Klimt naar Hundertwasser, ma-vr 9-20u, za 9-17u

17/02 tot 17/04: Stedelijk museum

Vanderkelen-Mertens

Malou Swinnen: Cet obscur objet, di-za 10-17u, zo 14-17u

25/01 tot 28/03: Expo Vandevelde, Tweebronnen, Diestsestraat 49

Steven Massart, 9u-sluiting bibliotheek

Festival

22/02 tot 17/03: Campus T Vesaliusstraat 13 en Tiensevest 60

Cultuurparels met o.a. Argentijnse tango en maghrebijnse percussie

01/03 tot 01/04: Libertad, Muntstraat

Oorgetuigen met o.a. Cavemen Speak, Milow en Köhn, www.oorgetuigen.be

09/03 tot 11/03: Zwembad, Hogeschoolplein

Ithaka, www.ithaka13.be

Deze week op Scorpio 106FM

maandag 07/03

-Scorpioscoops (18-19u): Debat Media en Politiek (Oorgetuigen). Met Geert Bourgeois (Vlaams Minister van Media), Rik Van Cauwelaert (*Knack*) en Rudi Vranckx (VRT).

-De Geluidsarchitect (20-21u) vrijkaarten And you will know us by the Trail of Dead (15/03 Botanique)

dinsdag 08/03

-Sterrenplaten Extra (20-21u): Interview en radiosessie Cavemen Speak (Oorgetuigen)

woensdag 09/03

-Territwaar (20-21u): Interview en radiosessie The Murdocks (Oorgetuigen)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	E	V	A	L	U	A	T	I	E	S
2	G	E	R	T		K	A	R	E	N
3	M	E	T		N	E		A	R	E
4	O	R		J	U	L	I		D	E
5	N		M	A		A	D	I	E	U
6	T	R	U	C	K		E	K		W
7	P	A		K	N	I	E		B	V
8	A	T	A		O	S		M	O	L
9	C	I	T	E	R		G	I	R	O
10	T	O	V	E	R	D	R	A	A	K

Intelligente muziek voor erudiete mensen

De Leuvense studenten houden wel van zingen, zo merkten we laatst op tijdens een cantus. Op dezelfde gelegenheid hoorden we helaas ook dat muzikaal talent niet voor iedereen is weggelegd. Om het kaf van het koren te scheiden, organiseerde de Landbouwkring vorige woensdag in de Lido al voor de drieëntwintigste keer het Interfakultair Songfestival. De Babylon-groep Klunen won de sterkste editie in jaren.

Laurens De Koster

De naam van het Interfakultair Songfestival (IFS) mag dan al sterk lijken op die van het Eurovisiesongfestival, de inhoud is toch meer dan een beetje anders. Om te beginnen vind je op het IFS volledige groepen en staat de muziek dus niet op een bandje — flauwe grappenmakers zullen terecht opmerken dat de muziek van een bandje komt. Een ander verschil is dat de winnaar van het IFS niet wordt gekozen door nitwits uit heel Europa die de telefoon kunnen gebruiken, maar door een bijzonder select groepje nitwits. Euh, we bedoelen een bijzonder select groepje van erg bekwame juryleden: dit jaar Philip Bosschaerts, Pascal Oorts en Min Chul Van Steenkiste van *Humo's Rock Rally*-winnaar Mintzkov Luna, Studio Brussel-man Kevin Major, Gorki-bassist Erik Van Biesen en gitarist Ian McCole, die met onder andere Sergio en Jean Bosco Safari samenwerkte.

De presentator van dienst was Coco jr, ooit bekend als Kid Coco en nu voltijs wederhelft van Geena Lisa. Hij opende met "Goededames, avond en heren", maar had blijkbaar niet meer voorbereid dan die vondst. De meeste groepen kondigde hij aan door hun biografie in het programmaboekje voor te lezen, en daarnaast gebruikte hij te pas en vooral te onpas Engels. Toen Coco erin slaagde Klunen aan te kondigen in één zin, vatte de zanger het nog het beste samen: "Zijn duizend euro zijn ook weer binnen".

Gitaarsaus

Gelukkig was de muziek stukken beter dan de presentator. Het begon al erg veelbelovend met **Ambooz**, dat Industria vertegenwoordigde. De twee vorige edities van het Songfestival waren gewonnen door VTK, maar een goede bron vertelde ons dat de burgies dit jaar niet door de voorronde waren geraakt. Ambooz leek het dan maar op zich genomen te hebben om de ingenieurs te vertegenwoordigen en deed dat met dezelfde wapens waarmee InGenius en Mudbreeder de vorige jaren wonnen: luide gitaren en vingervlugge solo's. Ambooz bracht echter meer: zanger Dries en zangeres Laura zongen mooi samen in de stijl van K's Choice en luide stukken werden goed afgewisseld met meer ingetogen stukken.

De sterkte van Ambooz was tegelijk ook hun zwakte: omdat ze technisch zo sterk waren met hun instrumenten, speelden ze soms meer noten dan nodig en lardeerden ze rustige nummers met iets te veel gitaarsaus. Zo schipperden ze af en toe tussen brave gitaarpop en halve gitaargoden. Hoe het wel moest, toonde Ambooz in "Blauw" van The Scene, dat elke groep verplicht moest coveren: ze begonnen met een reggae- of ska-achtig ritme en moffelden er een stukje "Boys Don't Cry" van The Cure tussen, wat publiek, jury én Veto erg enthousiast maakte.

De goede bron die we daarnet aanhaalden, was erg blij dat **Stitch** meedeed aan het IFS. Niet dat hij persoonlijk een fan was, maar een groep van psychologen zou ongetwijfeld heel wat mooie, vrouwelijke fans met zich meebrengen. En inderdaad, de hoge gillets waren niet van de lucht tijdens de kleinkunst van Stitch. Maar niet alleen die meisjes waren mee, en het was zeker een grote verdienste van Stitch dat ze met alleen stem en gitaar de zaal stil konden houden. Hun korte liedjes gaven je dan ook geen tijd om te vervelen en zangeres Ann bespeelde de zaal goed — er werd zelfs enthousiast "shalalalala" gezongen op aanvraag.

Gitarist en songschrijver Philip had nog les gekregen

van wijlen Bram Vermeulen en heeft daar goed geleerd hoe je muziek maakt. Alleen de teksten konden wat ons betreft nog wat creatiever: hopeloze liefde hebben we al genoeg in ons privé-leven zonder dat Stitch erover zingt. Wat Stitch met betere teksten kan doen, bewezen ze in slotnummer "Blauw", dat door merg en been sneed en misschien wel de beste versie van de avond was.

Wombat

De derde groep kwam van Geos en heette bijzonder toepasselijk **The Volcanoes**. Al tijdens hun soundcheck ontlokten ze veel gejuich en een van hun fans had zelfs een spandoek gemaakt. We werden wel benieuwd, ook al omdat The Volcanoes in hun bio zowat de hele rockgeschiedenis als voorbeelden aanhaalden, van The Beatles en The Velvet Underground tot Nirvana, maar ook recentere garagerock — hun eerste liedje klonk dan ook sterk zoals The Datsuns. Al waren The Volcanoes eigenlijk beter dan The Datsuns: ze hadden, in de woorden van Min Chul van Mintzkov Luna, een "coole attitude" en speelden hun solo's alsof ze het meenden.

Voor de twee volgende nummers ging zanger Thomas achter de piano zitten, wat The Volcanoes onmiddellijk in het vaarwater van The Kinks bracht. En wat nog opmerkelijker was: The Volcanoes kwamen niet eens slecht uit die vergelijking. Ook hun cover van "Blauw" overtuigde: na een AC/DC-achtige intro volgde een rustig stukje, daarna mocht iedereen meeklappen terwijl de zanger van gitaar wisselde en op het einde gingen The Volcanoes helemaal loos.

(foto Shiva Afschoon)

Terwijl bij vele groepen de teksten een pijnpunt waren, scoorden The Volcanoes ook hier een voltreffer: hun tweede liedje heette "In the Line-up for Love" en in het eerste liedje zongen ze "You make me sweat like a wombat" — al kan dat ook "woman" of "warm bath" geweest zijn, we verstonden het niet helemaal. Onze favoriet voor de eindzege stond dus al vast, al merkten de jury en de preses van het Lemmens op dat The Volcanoes toch nog wat vaker moesten repeteren.

"Ze klonken als Pink Floyd die voor één keer geen LSD hadden genomen"

Tijdens de pauzes tussen de groepen, die trouwens vaak erg lang duurden, namen wij altijd een kijkje op het podium. Toen **XX**, de groep van het Lemmensinstituut, zich klaarmaakte, herkenden we amper een instrument. Een laptop, ja, dat hadden we al eens gezien, en keyboards ook. Maar een elektrische dwarsfluit of een malletkat, blijkbaar een soort elektrische xylofoon, daar hadden we nog nooit van gehoord.

De muziek van XX - uitgesproken als "ex-ex", behalve door Coco jr, die het belachelijke "Double-X" verkoos — was gelukkig niet zo ontoegankelijk als de vreemde instrumenten deden vermoeden. De opeenstapeling van tegendraadse

ritmes en jazzy melodieën zorgde voor een swingend geluid dat ons bij momenten deed denken aan Air, maar dan sneller en dansbaarder. De muzikanten van XX waren, zoals je zou verwachten bij muziekstudenten, bijzonder goed op elkaar ingespeeld en beheersten hun instrumenten bovendien als de besten — zo verloor de drummer op een bepaald moment een stokje en bleef hij verder spelen alsof er niks gebeurd was. Die technische kwaliteit ging niet ten koste van de creativiteit: XX wist beter dan alle andere groepen "Blauw" om te buigen tot een eigen nummer.

Saartje Tack is amper zeventien jaar en stond alleen op het podium. Alsof dat nog niet moeilijk genoeg was, kampte ze met technische problemen, zodat ze een gitaar moest lenen van Ambooz. De Politika-kandidate probeerde er desondanks het beste van te maken en begon met een mooi, ingetogen "Blauw". Het geroezemoes in de zaal nam echter toe en Saartje was zichtbaar en hoorbaar geïrriteerd. Het zat haar in elk geval tegen dat ze als een van de laatste kandidaten moest spelen voor een publiek dat stilaan moe werd en maar weinig oren had naar rustige nummers met titels als "I've Got My Fairytales" of "Voices Torturing My Dreams". Wij vonden de titel "If Only You Could Change This Spoon" dan weer geweldig, al vrezden we dat we die niet helemaal juist begrepen hebben.

LSD

De laatste deelnemers van de avond heetten **Klunen** en vertegenwoordigden Babylon. Klunen had als enige groep ook al vorig jaar deelgenomen en heeft sindsdien een pak meer ervaring opgedaan, fans verzameld — de Babylon-meisjes waren met minder dan die van Psychologie, maar gilden met een hogere stem — en vooral zelfvertrouwen gewonnen: "Ik zal onszelf erudiet inleiden," begon zanger Stijn.

Klunen klonk inderdaad bijzonder erudiet, en de claim van Stijn dat hun nummers "intelligent" waren, was ook niet uit de lucht gegrepen. Zo waren tenminste twee nummers van Klunen gebaseerd op gedichten en veranderden ze de tekst van "Blauw" — "een kutnummer" — in "Ik heb vannacht gedronken en gezien, hoe alle kleuren smelten tot poëzie".

Ook muzikaal was Klunen de meest kunstige groep van de avond. Ze schilderden landschappen met gitaren en klonken daarbij meer dan eens als Pink Floyd die voor één keer geen LSD hadden genomen, vooral tijdens de prachtige dialogen tussen gitaar en basgitaar in "Mariana". Toch was Klunen altijd gefocust, waardoor hun liedjes boeiend bleven van begin tot einde.

Na een tussendoortje in de vorm van een optreden van **Too Tangled**, werd de uitslag dan bekendgemaakt. Dankzij een genereuze sponsor waren er heel wat prijzen te verdelen: de beste groep, de publieksprijs — waarbij de pressen de jury vormden —, de beste cover en de beste muzikant per instrument. De prijzen voor muzikanten werden mooi verdeeld: Klunen had de beste gitarist, XX de beste drummer, Ambooz de beste bassist en Saartje was de beste zangeres. Zij had ook, tot haar eigen verbazing, de mooiste versie van "Blauw" gespeeld.

De publieksprijs was voor Klunen, met Ambooz en XX op een gedeelde tweede plaats. Klunen was ook de beste groep volgens de vakjury. Achter hen bezetten Saartje Tack en XX respectievelijk de tweede en derde plaats. Hoewel de meesten zich wel konden vinden in Klunen als winnaar, was het voor ons een grote verrassing dat The Volcanoes helemaal niks wonnen — behalve dan de fictieve prijs voor "meest energieke groep". We zouden dan ook graag van deze gelegenheid gebruik willen maken om The Volcanoes uit te roepen tot morele winnaars van het 23e Interfakultair Songfestival.